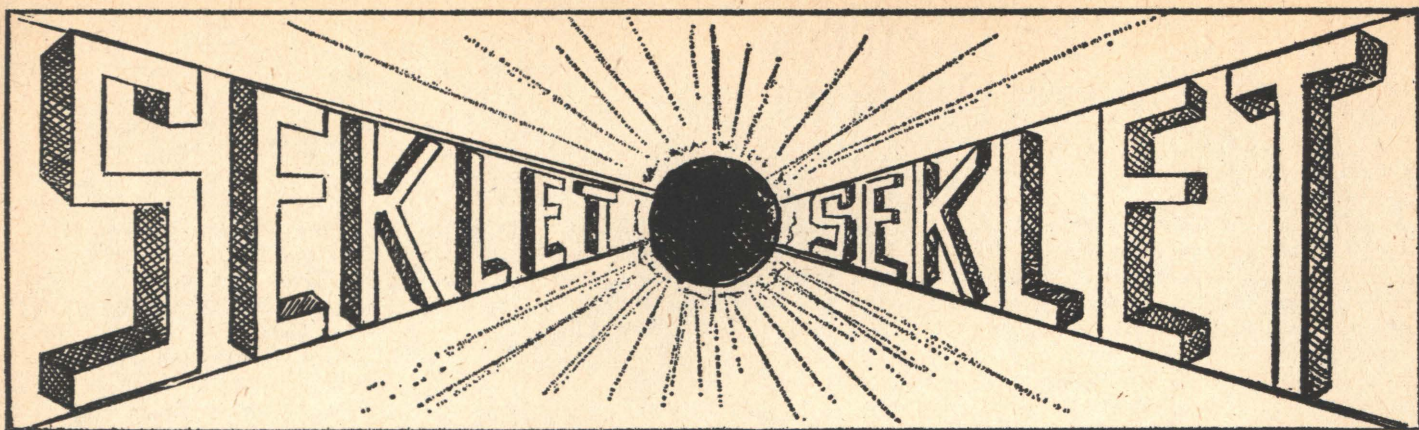

Nr 1 Årgång 14 1967

Lösnummer 2:50 inkl. oms.

Viktor Vallberg

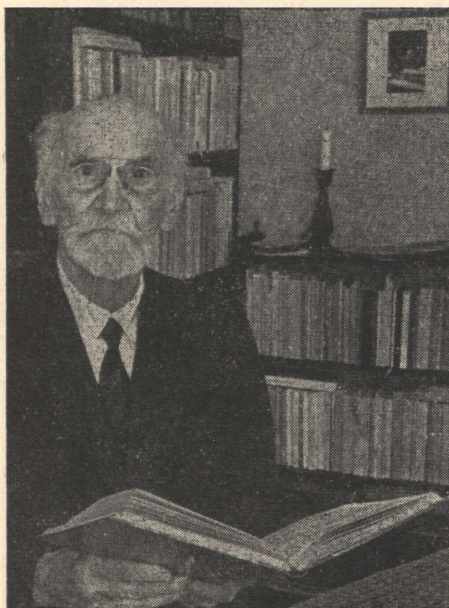
In memoriam

Den 24 april avled kyrkoherde Viktor Vallberg. Han var vid sin bortgång nära 96 år gammal, landets äldste prästman. För alla hans vänner, för Seklets läsare, för alla dem både i och utom vårt land, som i Vallberg lärt känna en trofast vän, en intressant och alltid aktuell författare och en aldrig tröttnande kämpa mot allt vad världen har falskt och vrängt, innebär hans bortgång en stor och smärtsam förlust. Ty vem kan väl fylla hans plats? Var finns väl en människa med hans stora kunskap om livet och människan, var finns denna strävan efter omutlig sanning, denna ihärdiga kamp mot bedrägeri och falskhet på alla livets områden, denna aldrig tröttnande vilja att verka för en sundare biologisk och andlig miljö, denna oräddhet att ensam stå mot alla — nej sannerligen, hans plats kan ej lätt fyllas.

Viktor Vallberg var sörmlänning. Efter skolgång och studentexamen i Eskilstuna fortsatte han studierna i Uppsala. Från att i början känt dragnin till läkarens yrke blev han omsider övertygad om att han var kallad att bli präst. Efter tjänstgöring på Gotland och i Vilhelmina blev han 1918 kyrkoherde i Indals socken i Jämtland, en tjänst som han innehade tills han 1942 blev emeritus. De mellanliggande åren ända tills den sista månaden före sin död, var hans dagar fyllda av energiskt arbete, forskning, författarskap, rådgivning, självavård.

Det är sällsynt att hos en nästan sekelgammal människa möta denna sinnets och de själsliga krafternas spänstighet så som man mötte allt detta hos denne "grand old man". Om han än åldrades till kroppen så småningom, förblev han oförändrat ung till sinnet. Även under sina sista dagar följde han vaket utvecklingen i världen och kommenterade den utifrån det höga "utsiktstorn" som hans långa liv och stora kunskap erbjöd honom.

Att på ett begränsat utrymme ge en bild av Vallbergs person och verksamhet är omöjligt. För sådant erfordras en hel bok. Så intressant var hans personlighet, så vittomfattande hans livsgärning. Han kom redan som ung präst i kontakt med en av vårt lands då lärdeste män, kontraktsprosten Arbman i Åsele och vänskapen med honom kom för Vallberg att betyda en fullständig omorientering i kunskapens värld. Där lades grunden till hans allomfattande kunskap om nästan allt i tillvaron, en kunskap som

Viktor Vallberg

ej var ytlig och fragmentarisk utan i vidaste mening total och grundlig. Framförallt kom hans intresse dock att gälla människan och hennes öde. Han sökte under hela sitt liv att samla kunskap om människan och bidrog själv i stor omfattning till lösandet av hennes gåta. Han insåg snart att den kunskap som den officiella vetenskapen erbjöd om detta svåra ämne var alltför ensidig och tendentiös, därför tvekade han ej att söka också på kätterska vägar. Denna tidnings läsare vet hur omfattande hans kunskap var inom t.ex. psykologi, frenologi, homeopati, biologiskt jordbruk, näringslära, pendel- och slagruteteknik, kiromanti, parapsykologi etc. och när den gamle legendariske dr August Törngren en gång yttrade till honom: "Du och jag Vallberg, vi är lärdeste i det här landet — men jag är lärdeste än du" — då må detta yttrande — med all respekt för den gode doktors kunskaper, dock förefalla något egenkärt som lärt känna Viktor Vallberg. Redan studiet av hans verk Människokunskap röjer den enorma fond av — inte endast beläsenhet — utan verklig, grundlig kunskap som han ägde. Många är det som fått en helt ny syn på sig själva genom denna bok och många är

de som sett portarna öppnas till nya väldiga vidder genom andra av hans många böcker, t.ex. "Kan människan äga förutttillvaro", "Materialismens övervinnande", "Intelligensmätningar och tidspejlingar", "Mystik och realism", "Den eteriska strålningen", "Syner — uppenbarelser..." osv.

Men liksom han under sin tjänstgöring i Indal, då han över hela Norrland var känd som den legendariske "Indalsprästen", inte bara var sina församlingsbors själsörjare, utan också deras folkskollärare, advokat, postmästare, läkare och instruktör i jordbruk, så förblev han hela sitt liv en praktisk och nykert tänkande man vid sidan av sin klart andliga inriktning. Han stod alltid som någon en gång sade "med fötterna på jorden och händerna i himlen". Sin omfattande andliga kunskap kunde han alltid omsätta i för jordelivet praktiska tillämpningar. Därför blev han också landets väl skickligaste lekmanalläkare. Han bekämpade energiskt vaccinationstvånget därför att hans studier och erfarenheter lärt honom att smittkoppsvaccination var till större skada än nytta. Han blev tidigt en anhängare av den biologiska jordbruksmetoden och var väl ett av vårt lands pionjärer för giftfri odling. Han bekämpade häftigt industribaronernas och skogspartronernas utsugning av bönder och småbrukare och till jordelivets slut förblev han en energisk förespråkare för det svenska jordbrukets renässans. Tidigt började han också varna för de följder som han såg närma sig av förgiftningen av jord, luft och vatten, och han förspådde en allmän världssvält som följd av naturförstörelsen, långt innan världens experter började begripa vart mänskligheten var på väg i detta avseende. Han profeterade om ett hastigt slut på den moderna välfärdssamhället med sin höga levnadsstandard och framhöll att endast om de principer, som han bl.a. skisserat i kapitlet "Framtidsstaten" i Waerlands bok "Omvändelsen till livet", blev tillämpade i statskonsten, kunde en bättre tingens ordning väntas.

Framförallt var han dock andlig lärare och som sådan såg han som sin uppgift att bekämpa materialismen överallt var han påträffade den. Ingen har väl mera klart än Vallberg avslöjat den materialistiska historie- och män-

— Forts. på sid. 4

Vägen till stillhet

AV DR. URSULA VON MAGNHOLDT

Hur sällan är det inte som det numera är stilla omkring oss. Vi måste leta efter platser t.o.m. ute i naturen där det ännu finns tystnad kvar. Lika svårt är det att finna ett ställe att bo där vi inte ständigt störs av andra, av telefoner, av oväsen från gatan eller av våra egna oroliga tankar som planlöst far omkring och gör det omöjligt att finna verklig inre ro.

Men utan denna inre ro kan vår själ ej frigöra sig. Och en sådan frigörelse och avspänning behöver vi i vår tid mer än någonsin. Ty endast den inre frigörelsen, kan vara en motvikt mot den överansträngning av våra krafter som strömmar emot oss utifrån. Att väcka de själsliga krafterna kan vara ett av målen för meditation. Ursprungligen har väl metoderna för meditation vuxit fram ur det religiösa livet, inom buddismen för att nå den fullkomliga befrielsen, inom kristendomen som en förberedelse till bönen — men kanske behöver den nutida människan en mycket enklare slags meditation för att överhuvudtaget kunna komma i jämvikt.

Denna enkla meditation skulle sökas och övas för att så snart det är möjligt komma till en inre ro, till en avspänd, hela individen omfattande livskänsla, som en motvikt till den rationella förkrampning och anspänning av medvetandet som drabbar var och en av oss i dagens arbete och bekymmer.

För våra dagars människa har världen upphört att vara ett hem. Visserligen får den moderna människan allt större makt, förmår prestera allt mera och tränga allt längre ut i rymden, men mitt i allt detta förlorar hon sig själv, sin själsfrid, känslan av trygghet och ro. Sin inre jämvikt kan hon endast finna om hon går in i stillheten och lyssnar inåt. Har hon nått denna grundstämning kan hon åter förmå att meditera, att åter förnimma naturens vardande och utveckling, skönhet och harmoni. Och när hon återvunnit denna förmåga att verkligen leva med, känna, uppleva vad som sker i naturen, då kan för att ta ett exempel bland många — stammen hos en martall — för att tala med Cr. Morgenstern — "bli till en urbild av lugn, i sig själv samlad kraft. En väldig livsvilja, som ingenting kan bryta uppenbarar sig i denna stam. Dess grenar och barr strålar ut omkring den, förkroppsligar i förning med stam och rot en så vis, en så fullkomligt till den yttre och inre världen anpassad skapelse, att man förstår att här föreligger lösningen på ett problem som naturen arbetat på i tusende år".

Om det lyckas oss att åter möta och uppleva naturen på detta sätt, när vi kan meditera över ängarnas grönska, havets blåa färg och dess eviga böljegång, solens uppgång, en blommas växt, vägen som för mot fjärran eller de snöklädda bergens oändlighet — ja, då kommer vi att förnimma en ny kraftström i vårt inre och en själsligt kroppslig frigörelse som för till frid och avspänning. Ty, "naturen är i dag själv en stor ro, jämfört med vår rastlösa rörelse. Därför kommer en människa att alltmer älska naturen ju mera renad och livlig hon blir. Naturen ger henne de stora linjerna, de vida perspektiven och samtidigt bilden av en upphöjd ro mitt under en aldrig vilande utveckling."

Den som finner vägen till en sådan meditativ försänkning i naturen kommer också att gent-

emot andra människor uppträda öppnare, mindre krampartat och förhårdnat.

Förenar sig sedan en sådan inre besinning och inre stillhet med ett religiöst innehåll så kan detta bli början till en stor förvandling av människan som för till sann, verklig frid. Men även en meditation som ej är religiöst bunden, verkar läkande, emedan den hjälper en människa att finna sig själv.

Övers. O Alexandersson.

(Dr Ursula von Mangold är en av världens främsta experter på handanalys. I en lång rad av böcker, t.ex. Die Hand, Schicksal in der Hand, Kinderhände sprechen o.a. har hon på ett oöverträffat sätt visat vilken förnämlig psykologisk analysmetod handanalysen kan vara i en skicklig psykologs tillämpning, vida mer djupgående och "mänskligare" än de flesta moderna s.k. vetenskapliga testmetoder som idag uteslutande kommer till användning, men som ger en felaktig bild av människan. Ö.a.)

I anslutning till dr v. Mangolds artikel kommer man osökt att tänka på Frödings vackra dikt om "den fattige munken i Skara" som under allt sitt studerande förlorat både sig själv och tron, hoppet och kärleken. Men i naturen finner han åter sin väg:

"Men suset i skogen och forsens röst
och morgonens sken, som går upp i öst
och regn som i höstvinden gråter
de gävo mig kärleken åter.

Och daggen och bäcken och fågelns sång
och ängens blommor och älgens gång
och ekorrens glädje i granens topp,
de gävo mig åter min levandes lopp
de gävo mig åter min ära
och lärde mig ny en lära"

O. A.

SEKLET 1967

— och sedan

Många vindar ha svept över vårt land sedan SEKLET senast kunde ges ut. Från skilda håll kommo de, men ingen medförde förutsättningar för utgivning. Det verkar närmast som om Makterna hade slagit till alla bromsar för att stoppa utgivningen. De lyckades ju bra i sitt onda uppsåt.

Det började med en uppsägning från vårt tillhåll å Birger Jarlsgatan på grund av husets rivning. Sedan jakten efter ny lokal, som verkligen blev en jakt. Det begärdes oerhörda belopp i avträde. Och hela tiden ovissheten när rivningen skulle börja. Slutligen lyckades det att få en butikslokal här å Luntmakargatan 90. Även om här inte skulle erläggas någon blodig summa för att få komma in så blev det en bottenskrapning av alla resurser. Så kom ju ljuset tillbaka med Våren.

Men snart nog kom en solförmörkelse. Orsaken har mina läsare redan förstått av tidningens första sida. Jag vill helst citera Gunnar Wennerberg:

Ack, i mitt hjärta jag gråter
bittrare tårar än ögat förmår

Aldrig mer skall mitt öra lyssna till klangen
av hans stämmas ljud. Aldrig mer få mottaga
de kära manuskripten som jag, kunde det

synas, vårdslöst stoppade i fickan eller i portföljen utan att titta på dem. Men den, som genast han kom hem tog fram "maten", för att njuta av den med öga och sinne, det var "Sekelredaktören". Allra värst var det då det kom ett bokmanus, ty då blev det inte mycket sova den natten.

Ett annat skäl till att de mottagna manus, inte ägnades uppmärksamhet, även om det kunde förefalla nonchalant var, att jag inte ville förlora en minut av samvaron med denne Vise på alla områden. Jag vet inget område som kunde komma på tal, där inte han hade en kunskap och en mening. Han var en Vän. Så, som jag lärt uppfatta Jesu lära, kan jag inte begripa hur en kristen ser ut om jag inte om honom skulle kunna säga: han var en KRISTEN.

Men vänta... Har hans stämman tystnat? Nej, inte har den det. Jag hör ju hans röst. Den klingar ung och frisk i mitt inre. Den manar nu som förr: Kanske världen är hoppfullt förlorad, därom kan vi inte döma, men vi måste arbeta som om vi trodde att den kan leva vidare. Arbeta, som om det ännu kunde finnas hopp. Men manuskripten då...? Vem vet...

För Red. är det inget bragelöfte att tidsskriften skall fortsätta. Det skall den så länge det möjligtvis går. Vallberg lämnade manus. för flera år framåt — även bokmanus. Och i övrigt blir det inte svårt att arbeta vidare i hans anda. Efter att ha samarbetat i 32 år bör man ha vissa möjligheter.

Här har diskuterats olika möjligheter att trygga ekonomin. Ett förslag har varit att inbjuda till aktieteckning. De som vill teckna aktier à kr 100:— kan ju vara vänliga meddela detta, så får vi se om det kan löna sig att bilda ett bolag. Andra förslag har varit att vädja till läsarna om ekonomiskt stöd. En person har redan bidragit med 1 000:— kr.

Hur det än går med detta så skall SEKLET utkomma med minst fyra nr i år. De, som på grund av att endast två nr kom förra året, anser sig lurade och inte vill betala ny avgift skall inte göra det. De får tidningen ändå. Andra, som vill betala 8:50 för i år kan insända beloppet till Litteraturförlaget, Stockholm. Postgiro 5 29 99.

Så hissa vi segel igen. Väl mött i nästa nr.
Red.

En peng till SEKLET

Ytterligare en del bidrag till tryggnad av SEKLET's utgivning har influtit sedan föreg. redovisning. Det är kär plikt att få redovisa dessa:
AK i Å. 8:70, IÖ i R. 5:—, GH i H. 17:50, HW i G. 10:—, HJ i DL. 10:—, RE i K. 50:—, LM i N. 20:—, KB i N. 10:—, JL i O. 5:—, CE i V. 17:50, FW i V. 10:—, Fg i V. 10:—, AK i V. 12:50, KA i S. 10:—, EW i S. 10:—, RS 84:30, K i K. 10:—, EÖ i S. 20:—, SS 82:50, EC i S. 1000:—.

Någon funderar kanske över att detta med bidrag skall behövas. Tyvärr är det så. Säkert skulle prentantalet sjunka avsevärt om det belopp begärdes, som tidningen kostar. Sluta att ge ut den vill vi inte. Kanske ser redovisningen något underlig ut. Men många vill inte ha något erkännande och Red. vill inte ta emot penningar, som givarna inte skulle få en aning om att de kommit i avsedda händer. Särskilda tackbrev vill många inte heller ha. Då blir det så här.

Ett varmt tack för slantarna.

Red.

Livet går vidare

Ett *strålände universum* var titeln på en artikel, som var införd i SEKLET för något år sedan. Författaren var Viktor Vallberg. Han påpekade här, att allt i detta universum är rörelse. Den kan vara värd att läsas om i samband med detta.

Allt är rörelse — och en ständigt fortgående förvandling, alltifrån då Skaparen uttalade sitt *varde*. I detta strålände universum äro vi inneslutna. Men inte bara det, utan vi äro också en del därav, en medstrålände, besjälad del. Kanske vi kommer ännu ett steg framåt genom att säga att vi äro *andar*, som varit med om att forma denna strålände substans så som det varit tjänligt för oss, för att kunna fullkomnas till det vi voro ämnade och tänkta, då vi utgick från Skaparen "med vår evnes stempel på vår panne".

Människan är en andevarelse. Hon är också en förlorad son, som kastat loss från det trygga fadershemmet och begivit sig ut på vandring genom många länder, många världar (tillstånd). Hennes ursprung är en ande och endast Hans värld kan kallas en andevärld. Om hon någon sin återvänder dit vet vi väl inte. Att förstå henne att göra det och att visa vägen hem igen måste väl vara alla religionsstiftares och -föreläsnares arbete. Kristus säger ju, att Han är vägen. Men vägen dit är förvisso lång och går genom många riken.

Om man vill kalla en värld där andar lever för en andevärld, så må man lika gärna kalla vår jord för en sådan. Man blir varken mer eller mindre en ande för att man lämnar sin fysiska kropp. Anden lämnar denna värld då den inte längre kan stanna kvar i den kropp som i denna världen är dess instrument och verktyg. Den uppstår i en annan kropp, för oss med vanliga sinnen utrustade ej förnimbar, men lika verklig för anden som den kropp den lämnar. Den befinner sig nu i en omgivning som den uppfattar som lika verklig, som den tidigare uppfattade den materiella världen. Även den världen kommer anden att lämna — för att gå vidare. *Men den kommer alltid att uppfatta sin omgivning som verklig.*

Att tala om en andevärld som man kommer till för att man inte råkar ha en materiell kropp längre, måste vara fel på något sätt. Bl. a. på spiritualistiskt håll vill man tala om nästa tillstånd såsom ett liv i en andevärld. Likaså påstår de människor, oftast helt okunniga om vad det rör sig om, som samtala om dessa saker, att "de där spiritisterna framkallar andar" och i samband därmed nämnes begreppet en andevärld. Den måste väl ändå vara rätt "knäppig" som kan komma på en så kuriös idé som att *framkalla* andar. Här måste begreppen klarna. Man måste få klarhet om detta tillstånd, och denna värld, en term eller ett namn som ger ett klarare begrepp om vad man menar. Detta är alldeles nödvändigt för att dessa tankar skall kunna föras vidare och vinna gehör. I den tid vi nu lever är det inte möjligt att få öra för en förkunnelse som kommer med vaga begrepp. Man kunde t. ex. antaga beteckningen astralvärlden, till att börja med, för den värld där människan har sin vistelse och verksamhet en tid framåt, sedan hon lämnat den fysiska kroppen.

Rent psykologiskt är det fel att uppmuntra och bibehålla talet om en andevärld. "Andevärlden" har fått en dålig klang på sina håll, utom hos spiritualisterna och anhängare till Swedenborg, vilka äro väl medvetna om vad de menar. Annars associerar ju folk i allmänhet begreppet andevärld med något ogripbart och andar med spöken, demoner, djävlar och andra i deras tycke dunkla existenser varigenom den tanken lätt undanskymms att även de äro andar. Såsom sådana äro vi inte ensamma i skapelsen. Vår kunskap om våra utomjordiska medvarelser är ganska begränsad. Å ena sidan har vi hört talas om goda och onda andar, om änglar, ärkeänglar, keruber och skyddsänglar. Andar äro de, liksom vi, men ingen av dem skönbar för våra förnimmelseorgan. Men de behagar finnas ändå, utan att fråga "skapelsens herrar" om lov. För dem är deras omgivning lika verklig som vår för oss.

Inget tillstånd är i sin helhet likt det andra. På varje plan, i varje värld vi befinner oss har vi kroppar som motsvarar omgivningen, uppbyggda av samma material. Där uppfattar vi vår omgivning som en verklighet och här kunna vi verka. Om vi befinna oss i en astral värld så har vi en astralkropp, liksom vi i den materiella världen har en materiell kropp. Det sägs ibland att "på den andra sidan" (som också är en benämning som bör ersättas med en lämpligare) är det likadant som här på jorden. Troligen uppfattar vi det så, till en början, men sedan lär vi nog märka någon skillnad, annars vore det ganska meningslöst att behöva passera dessa tillstånd. Man vill ju gärna tro, att i skapelsen finns inget meningslöst.

Det kan vara så, att de erfarenheter vi gör här på jorden, i våra materiella kroppar, kan inte göras på något annat plan. Därför är det så nödvändigt att vi söka hålla oss kvar här så länge vi möjligtvis kan. Vi måste stanna här "tills vår tid är ute". Selma Lagerlöf kan ha uppfattat den saken, då hennes bön ofta lär ha varit: Herre, låt mig få mogna innan jag bärjas.

De organ som vi betjänar oss av i denna världen kan i astralvärlden vara helt eller delvis undertryckta och nya kan ha tillkommit.

Vad händer då vi dör?

Allting är rörelse — och allting förändras. Så ock våra levnadsförhållanden. Ingenting förblir vad det var. Vi går från det ena tillståndet till det andra. Vår kropp kan, som alla väl vet, inte fungera hur länge som helst.

Vi måste förutsätta att den kropp vi har alltid består av samma substans som den värld är sammansatt av, i vilken den rör sig. Människoanden, som har sin boning i den uppfattar därför sin omgivning som helt verklig. Om man förstår detta och godtar denna tankegång, skall man skönja ett underbart perspektiv. Kanske är det så, att vi har många kroppar, att vi lägger av den ena efter den andra tills själen, naken och avklädd, endast medförande sina tidigare erfarenheter åter står vid ursprunget — åter är hos Gud, där den vilar ut tills den än en gång får resfeber och beger sig ut på nya äventyr. Detta påminner om en film som gick för många år sedan: Den sjunde slöjan.

Den kan vara en jämförelse här, om dock på ett annat plan. Kanske målet även nästa gång är jorden, där den vill rätta till något den tidigare snedvridit, kanske för att tillsammans med en älskad vän söka förverkliga ett nytt och bättre liv än det den förr förmådde. Kanske för att hjälpa och bistå andra medvarelser som tack för allt det goda den själv fått uppleva, eller kanske rent av — av människokärlek, och till allt skapat.

Med de erfarenheter och hjälpmedel vetenskapen nu har bör det inte vara omöjligt att utforska en hel del om vår skapnad, mer än som hittills skett. Den måste erkänna, att det som hittills är gjort är ett styckeverk och att mycket återstår att få veta — kanske det mesta.

Vi förutsätter att *livet* är oförgångligt. Vi förutsätter också att vi alltid äro medvetna om vår omgivning — var och i vilket tillstånd vi än befinner oss; inom eller utomjordiska. Detta är en viktig sak att förstå, att för varseblivande av vår omgivning, uppfatta den som en realitet, att kunna tänka "jag är, jag finns till" vi inte alls är beroende av en jordisk (fysisk) kropp. Men den kropp, det verktyg anden måste ha för att kunna orientera sig och verka i sin omgivning, måste vara av samma art och material som denna omgivning. Genom att förstå och erkänna andra tillstånd än det vi äro vana vid såsom verkliga, blir det möjligt att förstå det som sker när vi dör.

Vad sker då när vi dör? I sin bok "Kyrkan och den psykiska forskningen" ger prof. Haraldur Nielsson i ett kapitel en intressant och vacker skildring hur en "klarsynt" ser en människas död. Man kan ju också undra hur den döende upplever "dödsögonblicket", som troligen inte är något "ögonblick", åtminstone inte under normala förhållanden. Jag tror, att det i stället är ett långsamt förlopp. Kanske börjar i vissa fall några dagar tidigare ett förnimmande av en annan värld, ett annat tillstånd. Man börjar leva in i något nytt, dock ändå inte nytt emedan man inte riktigt vet var man befinner sig. Man känner att man åter kan röra sig fritt, man tycker att allt tryck börjar lätta, att plågorna avtar, att man fått tillbaka syn och hörsel. I övrigt tror man väl, om man orkar och hinner fantisera över saken, att vanliga jordiska förhållanden råder, om ock något underliga ibland. Att det kan vara så, som en del säger, att våra anhöriga står bredvid och hälsar oss är väl mycket troligt.

Den egentliga döden bör ju ske då läkaren behagar fastslå att den inträtt. Inlevelsen i den nya tillvaron börjar dock kanske inte helt förrän några dagar efter. Därför borde ingen få flyttas från sitt läger och rum förrän några dagar har förflutit. Det ligger något i den s. k. likvakan. Det ligger också mycket i de närståendes uppförande vid den döda kroppens läger. Man vet inte mycket om hur länge ett medvetande om omgivningen stannar kvar, i all synnerhet om det finns band som förenar. Många stöder bl. a. den tanken, att hörseln är något som den döende behåller länge.

Paulus talar något om "uppståndelse i en ny kropp". Så kan man ju också uppfatta saken, om man vill. Men en sådan uppfattning för

— Forts. på sid. 12

niskouppfattningens orsaker och följder och i en av sina sista skrifter "De apostoliska fäderna" visade han hur "ulvar i fårakläder" under vetenskapens täckmantel är i färd med att luckra upp den kristna lärans grundvalar. I sin bok "Kristendomens forntid, nutid, framtid", som borde vara obligatorisk lärobok i prästutbildningen, har han genialt och fullödigt visat kristendomens urgrund, vad den är och vad den icke är. Han hade stor kunskap och erfarenhet inom parapsykologien och han beklagade ofta den stora okunnighet och det bristande intresse som kyrkans män visade denna viktiga forskning vars erfarenheter, rätt tillämpade, skulle bli ett effektivt vapen i kyrkans kamp mot materialismens olika aspekter. Även inom detta område var och förblev han dock alltid sunt kritisk, trots egna stora paranormala anlag, och han hade föga till övers för dem som anser allt som framkommer på medial väg som högsta andlighet. Hans böcker och skrifter ger en trygg vägledning för den som söker klarhet i det virrvarr som ofta möter inom sagda område.

Vallbergs konstnärliga begåvning kom bl.a. till uttryck i hans diktning och i hans kärlek till musik och konst. Han målade själv naturmotiv som vittna om stor inlevelse och med en självlärd, men påfallande skicklighet. Hans stora litterära intresse dokumenterades, lika väl som hans utomordentliga minne, då han för endast ett fåtal år sedan på Stockholms Medborgarhus inför talrika åhörare, höll en serie föredrag om svenska diktare, och därvid utan manuskript i nära två timmars föredrag analyserade de flesta av våra diktars liv och skildskap, och då direkt ur minnet citerade otaliga prov på deras diktning. Hans starka, malmfyllda stämma, gav särskild klang åt recitationen och hans stora dramatiska begåvning gav hans framställning en stark intensitet som ej kan glömmas av den som hade förmånen att lyssna till dessa föredrag.

Vallberg förenade i en person den blide, förstående själasörjaren och läkaren, den praktiske jordbrukaren och samhällsbyggaren, den dramatiska diktaren och siaren, människovännen och människokännaren och den väldige, orådde kämpen mot både kroppslig och andlig förgiftning. I vår psalmbok har biskop Liedgren i ps. 533 uttryckt en bön, som man gärna tänker sig att den kunde ha varit Viktor Vallbergs:

"Låt mig bli en pil på Din båge
en pil som flyger åstad
lik en flammande ljungeldsläge
mot fiendehärsars rad
Låt mig bli en hammare svingad
mot falska gudar av Dig
en budkavle, rastlös och vingad
som bådär till Herrens krig"

Under sitt långa liv var Viktor Vallberg förvisso en "flammande ljungeldsläge" i sin aldrig uppgivna kamp mot lögn, falskhet och bedrägeri inom både, religion, psykologi, medicin och politik och han förblev till sina sista dagar en "rastlös budkavle" som manade till vaksamhet och strid mot allt som hotade människans andliga och fysiska hälsa. Men den som fick förmånen att bli hans nära vän, vet också hur varmt hans hjärta var, hur hans humor ofta försonande såg på människors svagheter och

hur han, trots att han var övertygad om att denna världsordning gick mot katastrof, ändå, som han sade "tyckte det var roligt att leva för att se hur det går". Han var, trots att han profeterade om katastrofer, ändå optimist och med Martin Luther ansåg han att "även om världen i morgon skall gå under så skall vi ändå idag plantera vårt äppleträd". Han såg historien som inte bara jordiska, utan framförallt utomvärldsliga maktens kraftspel.

Han var en siare och en profet som såg långt utöver den gräns som är satt för oss vanliga människor. Mycket av vad han skrev, många av hans tankar, hör framtiden till och kan kanske endast förstås av framtidens människor. Om vår värld skall få en framtid måste detta som Viktor Vallberg kämpade för bli erkänt och tillämpat. Han var en andens storman — frid över hans minne.

Tacksägelse

— (med anledning av pastor Viktor Vallbergs bortgång)

Du föddes 1871,
då Bismarck skapade det Tyska riket,
har upplevt många krig och statsrevolter,
ändringar av konststilar,
förändringen av människan
från den jord- och traditionsaktande bonden
till stadens rot- och rotlösa gestalt,
en människa som bara respekterar
materiens kalla kosmos utan Gud.
Du har under ditt långa liv
hjälpit många människor att finna sig,
gav dem respekt för livet
och för högre värden,
visade dem vägen
till Gud.

Du föddes till att leda andra
ur själens mörker
till ett högre liv,
blev utrustad med sällsynt fina sinnen,
ett sjätte sinne,
som möjliggjorde det för dig
att skönja ting
som andra inte märkte,
att stå i kontakt
med andra världar
än den vi lever på.
Ditt klara öga lät dig skåda
djupare på människan och hennes väsen
och att lyfta slöjan
från hemligheter i naturen,
som äro dolda för de flesta andra.
För dig öppnades dörren till Apollons tempel
där uppe på den heliga Parnassen
där du blev vigd
till ljusets tjänare.
En inre daimon
tvang dig söka
tvang dig fråga efter livets mening,
människans väsen,
Gud.

Som dr. Faust, den store Paracelsus,
banade din ande
sin väg
från vetenskap till vetenskap,
till högre, alltid högre sfärer
från denna jord
mot kosmos stjärnor och planeter
och deras inverkan på människan.
Du visste,
förd av din daimonion,
att en högre makt,
ofattbar och osynlig,

som skapat skönheten omkring oss,
lever i människans psyke
och att det blott beror på människan
att väcka den,
religio,
som gruvarbetarn djupt i bergets mörker
lyfter en diamant
mot dagens ljus.
Liknar inte själen diamanten
som, lyft ur evig mörker,
bländar oss
genom sin skönhet,
som Helios,
utan vars strålkraft
allting skulle dö!
Den som funnit vägen
till sin själ,
Guden i sitt inre,
är upplyst,
I honom lever det
en högre-makt
som leder stegen
ut i världen
att hjälpa,
visa andra vägen
mot vördnad
för det heliga.
En sådan mänska
omges av en aura
av helighet
och verkar helande
vartän hon kommer.

Hav tack nu, ädle man,
för allt det du oss givit.
Ditt ord kommer att leva,
skall visa vägen,
leda nya släktled
till en bättre värld,
ty du har skickats till oss
av en högre makt
att bana vägen
och att leda människan
from homo sapiens-stadiet,
homo barbaricus,
till en homo divinus,
det hon skapats till och det hon en gång varit,
före syndafallet,
då Gud
jagade henne ut ur paradiset.
Hav tack och var välsignad, ädle man,
för allt det höga och det djupa
du givit oss med dina ord
som skola leva
nu då du lämnat oss.
Ditt verk är slutfört
och unga såsom gamla
skall lära av dig
finna vägen
till ett högre liv.

FRITHJOF HALLMAN

"Jag vill visa att var och en som handlar rätt och ädelt just därigenom kan bära olyckan".

Att bestå provet inför vår egen domstol ger kraft att uthärda och genomleva. Är vi vår egen strängaste åklagare, blir yttre klander till intet. Följer vi vår inre vägvisares röst så gott vi kan, blir vi osårbara utifrån. Det frikännande samvetet är vår starkaste sköld mot människors angrepp och livets hugg.

Sanningens vägar: 1

AV VIKTOR VALLBERG

"Vad är sanning?" Det var den stora fråga, som Pilatus framställde till Jesus. Men han varken begärde eller ville ha något svar. Han framställde frågan med pessimistisk ironi. Han var såsom bildade romare i allmänhet vid den tiden stoiker, anhängare av den tidens redan utlevade stoicism, för vilken skepticismen var grundtankarna jämte människans försök att tro på sig själv.

Gav Jesus svar på Pilati fråga? Fröding har skrivit en dikt, som jag tycker vara den tarvligaste, som han skrivit. Han säger, att "nazaréens mun var stum" och hade intet svar att ge. Likväl hade Jesus redan på förhand givit Pilatus svaret: "Var och en, som är av sanningen, han hör min röst."

Här ha vi fått en anvisning på en väg till sanningen, nämligen att följa de anlag, som man har av naturen: "Den, som är av sanningen." Det kan inte tolkas så, att somliga ha blivit födda till sanningen och andra inte, utan det betyder, om man använt sina anlag för att finna sanningen eller om man förspillt dessa. Här ha vi således det första villkoret för att finna sanningen: *Användningen av den intuitiva förmågan.*

I andra hand kommer förmågan av *förnuftig reflektion*. Vår medfödda *omdömesförmåga*. Vi komma här såsom i allmänhet, då det är fråga om människans själlsliv och medfödda anlag till *Frenologien* och dess otroligt starka betydelse i detta avseende. Alla människor ha dessa gåvor, men i olika mått. Människan har förmåga att sätta skäl mot skäl och att välja enligt sina förståndsgåvor. De, som ha förståndsgåvan starkt utvecklad, kännas igen på den åt sidorna väl utvecklade övre delen av pannan. Hos mänsklighetens stormän, ledare för vetenskaper eller folk finner man typen. I och för sig betyder det dock inte att de, som ha detta organ, väl utbildat, alltid välja det rätta, därför att denna liksom alla andra gåvor måste kombineras med andra i förnuftets arbete. De kunna trots stark omdömesförmåga vara sofister. De använda gåvan i sofismens tjänst. — I förening med starkt konstruktionssinne få vi typen för

den medfödda uppfinnaren. I förening med starkt färgsinne och konstruktionssinne den borne konstnären (da Vinci t. ex.). Hos de stora statsmännen är detta märke klart framträdande (t. ex. Bismarck och Washington). Hos de stora filosoferna är det klart markerat. Jag anför detta som exempel på en punkt för ett sanningsprov. Var och en, som vill noggrant genomsöka saken, skall inte kunna undgå dess riktighet. Men den, som inte möter saken med öppet sinne, den kan ju som Pilatus på förhand besluta att sanningen kan inte finnas. — Liksom i detta fall kan man anförä ett stort antal exempel från både nutid och forntid, som har sin motsvarighet till detta.

Vi komma till ännu en förutsättning för att finna sanningen. Vi möta här i världen en äldre generation. Hos denna finna vi sådana, som leda oss till det falska. Där ha vi svårt att välja sidan — vilken är den rätta? Den som kommer hit i världen, har sannerligen blivit satt eller sätter sig själv på hårda prov. Där om borde barnen något få veta redan från början — man yrkar ju från vissa håll så ivrigt på att man ska inte förhålla dem något hemligt.

För att ytterligare förtydliga saken skall jag anförä ett exempel på en sanningssökandets väg, nämligen

Sanningens väg till Det Nya Testamentet

1. *Den intuitiva vägen.* Vi läsa i N. T. hur några krigsmän (poliser) utsändes för att gripa Jesus, men männen återkommo tomhänta med förklaringen: "Alldrig har någon talat såsom denne." Det hade inte varit dem möjligt att gripa denne andligt överlägsna person. Även hårda och råa personer, som dessa män på den tiden på grund av sitt yrke voro, kunna inte alldeles tillintetgöra den inre intuitiva känslan inför oskulden och heligheten. — En annan gång var hela åhörarmassan omedelbart fångad av sanningens makt i hans förkunnelser, ty han "talade såsom en som har makt, och icke såsom

de skriftlärde" — människorna bruka ha öra för om det är en formpredikant, som gör predikan, eller en livspredikant, som lever predikan. — I Getsemane kom de utsände sig inte för med att gripa honom, förrän han frivilligt överlämnade sig till dem. Då följde de ordern och inte intuitionen liksom Pilatus massans rop och ej den inre sanningens röst. — När Jesus dog på korset, så framträdde ännu i döden hans personliga makt så överväldigande att även de, som ej förut kände honom, omedelbart utbrusto: "Förvisso var denne en rättfärdig man." Och överbefälhavaren gav sitt omedelbara intryck tillkänna i orden: "Förvisso var denne Guds Son." — Sålunda bär hela Det nya Testamentet beviset i sin egen sannings natur för var och en som "är av sanningen".

2. *Omdömesförmågan.* Genom den omedelbara erfarenheten ha millioner och åter millioner människor genom åhörandet eller läsningen av N. T:s berättelser direkt kommit till tro och övertygelse såsom nyss anförts exempel på. Men denna omedelbara erfarenhet kommer givetvis att efterföljas av reflektioner, överväganden och motattacker inifrån och utifrån. Härvid ställes människans förmåga av förnuftigt, sanningsenligt och på saklighet grundat svar på ett prov. — Gäller det nu N. T., så kommer naturligtvis den, som kommer att specialstudera det Nya Test., att ställas inför detta prov. Jag kan här i korthet anförä följande. Det finns somliga naturer, som nästan oreflekterat stanna i den från föräldrar eller skola nedärvda tro, som meddelats dem. Andra åter lösgöras vid studierna mer och mer från det traditionsbundna och börja på nytt från grunden. Till denna kategori får jag räkna mig själv. Härvid var studiet av ett antal "liberala" teologer, i själva verket förklädda förnekare, de allra bästa förhjälpare ur tvivlet. Deras argument voro så genomskinligt falska och subjektiva uttryck för deras eget feldirigerade tänkande, att de indirekt bevisade N. T:s orubbligt historiska sanning.

"Men — det förhåller sig ju så, att N. T:s skrifter har inte författats förrän långt efter Jesu tid, och ursprungsskrifterna, om sådana funnits, ha förvanskats. Man är ju inte heller viss om hur en mängd olika uttryck i N. T. skall översättas." När man hör dessa invändningar, så är det bäst att man först skaffar sig kunskap om från vilka personer dessa påståenden framkomma. Jag har gjort en sammanställning av ett antal dylika förnekelseskritiker av personer med kritiska förklaringar mot den historiska tron på N. T. Av dessa skrifter måste somliga ha kostat författarna fleråriga studier och konstruktionsarbete för att få till dem, t. ex. en stor bok i två band, som söker bevisa, att N. T. grundar sig på österländska astrologiska sagor. En annan, grundad på fotografier av svepduken, ett arbete, som måste ha kostat hundratusentals kronor. Så viktigt är det för somliga att söka tillintetgöra den historiska grunden för kristendomen. Den sanningsälskande människan finner i dylika försök den fastaste övertygelsen om N. T:s historiska sanning. Ja, om det vore, såsom somliga sökt att uttrycka sin förnekelse, "kristendomen är bara en dröm" — så vore den i så fall *mänsklighetens enda verkliga sanndröm*, och även dess *ödescentral*.

Forts. nästa nr.

Jag har förmånen

representera en gammal välkänd tillverkare av

Homeopatiska läkemedel

Det är Askersunds Tekniska Fabrik som i år kan se tillbaka på en 60-årig verksamhet. Den har samtidigt utvidgat och flyttat in i nya lokaler. Detta bör vara ett bevis för ständigt ökat förtroende för sina pålitliga tillverkningar. Begär prislista och köp deras medel från

ÖRTAGUBBEN

LUNTMAKARGATAN 90 — STOCKHOLM VA

Tel. 08/31 04 63 — 32 26 60

Den fördolda naturkraften

AV VIKTOR VALLBERG

När hunden med sitt "väderkorn" kan följa vägen, där hans husbonde eller den eftersökte stortjuven gått fram, då betjänar han sig av en naturkraft och har naturligtvis också ett instrument för att kunna upptaga och använda sig av densamma. — En dylik förmåga ha även fåglarna och djuren i allmänhet, framför allt insekterna. — Av denna förmågas mekanik och möjlighet har naturvetenskapen inte ägt någon förklaring utan nöjt sig med att beteckna den med ett namn — "instinkt". Varför har inte naturvetenskapen kunnat förklara företeelsen? Därför att den förnekar en naturkraft.

Om nu djuren kunna använda sig av denna naturkraft, skall då människan vara dem så underlägsen att hon står där alldeles oförstående och vanmäktig? Det förhåller sig så, att människan fått förnuft, omdömesförmåga, förmåga att tillverka verktyg, instrument, maskiner. Därmed har hon erhållit ersättning för de för den grövre vetenskapen oförklarliga företeelserna. Det borde väl åtminstone vara så, att vetenskapen och människans uppfinningsförmåga kunde finna någon ersättning.

Till en viss grad har ju människan också funnit en ersättning, visserligen ringa, men dock användbar, i vissa magnetiska instrument och

även i viss mån i radar. — Det finns emellertid även ett annat verktyg på detta område, som människan kan inom mycket vidsträckt områden använda sig av. — I boken "Den kära Vidskepelsen" har en tysk präst ondgjort sig över att den kände prästen Mermet i Schweiz påstår att man kan på en karta uppsöka var försvunna personer m. m. befinner sig. I min motskrift "Den kära okunnigheten" har jag anfört några exempel på att man på kartan kan uppsöka metaller. Det instrument, som det här är fråga om, är *Pendeln*. Det är verkligen ett tarvligt och enkelt instrument — till synes. Men i själva verket är det så, att pendeln i och för sig är endast en visare, insatt i naturens underbaraste skapelse, *Människan*. Med tillhjälp av detta enkla instrument kommer människans naturliga förmåga att få påvisbar och läsbar kontakt med den fördolda naturkraften, som den tyske forskaren *Sraniak* kallar "Die achte Grosskraft der Natur." — Och nu skall jag återge ett exempel och bevis på att denna naturkraft kan komma till användning t. o. m. med tillhjälp av en karta.

I boken "Intelligensmätningar och tidspejlingar", sid. 127 läsa vi bl. a. följande: "Det finns malmberg på många ställen i vårt land,

från Wilhelmina upp till Storvindeln i Sorsele går ett malmstreck, järnmalm mångenstädes (t. ex. Björnberget i W.), guld på flera ställen, koppar i Dikanäs, men om de äro brytbara vet jag ej, de ligga antagligen djupt ned." — Detta kan jag komplettera med att utefter de norrländska floderna finns guld på många ställen, men i allmänhet för obetydligt att utleta, men på ett ställe utom Boliden finns en större samling.

Den bok, ur vilken ovanstående är återgivet, är tryckt 1938 och själva saken var av mig funnen en god tid förut. Några få år därefter läste jag i en tidning att man hade funnit kopparmalm i Wilhelminafjällen — "det var dem, som jag skrivit om", tänkte jag. — För någon tid sedan fann jag en omfattande beskrivning på en påbörjad brytning i en rikt givande koppargruva. Stekenjock, Dikanäs, Klimpfjäll. Således just som jag funnit på kartan. Hur skall de nu bära sig åt för att kunna förneka saken?

Jag hörde en gång ett mycket kunnigt föredrag över slagrutan. Men då det blir fråga om att finna något på avstånd och på kartor o. dyl., så är det orimliga fantasier, menade föredragshållaren. Men i naturen finns det många orimliga hemligheter.

Astrologisk ödestolkning

Under en följd av år har Red. haft en mycket trogen och villig medarbetare i *Arne Örngren*. Givetvis har intresset för de tankar och problem som tidskriften sysslar med fört honom i vår väg. Ö. har aldrig spart någon möda, då det varit fråga om att hjälpa Red. med besvärliga och tunga saker. Så mycket roligare är det då, att få ge honom en välförtjänt rekommendation.

Örngrens stora intresse har under långa tider varit *Astrologien*. Red. har haft tillfälle att följa hans utveckling i detta avseende; sett hur han gått från klarhet till klarhet genom egna studier och slutsatser. Erfarit hur han tagit egna initiativ för forskning och med vilken energi han fullföljt den. I artiklar kommer han att så småningom delgiva SEKLETS läsare en del resultat av hans forskning. Det rör sig om verkligt intressanta ting. Som introduktion till dessa uppsatser kan ju detta få tjäna. Men våra läsare skall givas rent personlig erfarenhet av hans kunnande. Ö. har nämligen förklarat sig villig att upprätta personliga kosmogram, men han vill ännu inte åtaga sig att göra hela levnadsteckningar, utan han räknar ut förutsättningsarna för enstaka händelser eller avgöranden man står inför.

Om ni vill veta förutsättningarna för byte av vistelseort, ombyte av arbete eller verksamhet, eller om ni står inför något annat viktigt avgörande, så kanske Örngren kan hjälpa er. Eder fråga jämte uppgift om födelseår, månad, dag och tiden, helst exakt på minuten. Om födelse-tiden verkligen stämmer kan god hjälp påräknas, sämre om bara timmen är känd. Dessutom

måste födelseorten vara angiven. Om det bara är fråga om äktenskap måste givetvis båda kontrahenternas data uppgivas.

Det tar sin tid att räkna ut ett kosmogram. Därför lär väl ingen begära att Ö. skall offra sin tid utan ersättning. 15 kr bör han få om det gäller en preciserad fråga, något mer om det är en fråga med flera alternativ.

Beställning kan sändas till Arne Örngren, Seklets red., Box 634, Stockholm 1. Bekvämast är väl om likvid medsändes i brevet i form av sedlar eller frimärken. Men det går också an att sätta in beloppet på Litteraturförlagets postgiro: 5 29 99. Även postförsäkring går an, men det är ännu inte klart vilket som blir mest praktiskt — att låta det gå genom förlaget eller Örngren direkt.

Experiment med fluoridering kritiseras av amerikanska läkare

Det är snart 30 år sedan de första experimenten med fluoridering av dricksvatten först tog form. Trots den långa tiden befinner man sig ännu på experimentstadiet. Nu varnar amerikanska läkare för att fler sjukdomar än man tidigare anat kan ha sin orsak av fluorid.

Fluor i dricksvatten skulle ge kroppen ett skydd mot tandröten. Denna teori, som framfördes i Amerika av bl. a. doktor W. D. Armstrong, gick emot tidigare vetenskap som inte alls tänkt sig experiment av den arten p. g. a. fluoridens giftverkan.

Dr Armstrong stödde sig på en undersökning, som visade att angripna tänder innehöll något mindre fluor än friska. 25 år senare reviderade dr Armstrong tidigare undersökningsresultat — de skulle vara felaktiga! Tändernas fluorhalt skulle inte ha sammanhang med tandröten — men bero på att tänderna upplagrar mer fluor när man blir äldre.

Grunden till fluoridering skulle därmed vara borta. En läkarkommitté i Detroit framlägger nu flera exempel på sjukdomstillstånd som kan härledas till fluorid i dricksvatten eller tabletter. Kommitténs undersökning har blivit tillgänglig på svenska i en översättning av direktör Richard Jobsson, Lahäll, och givits ut i Hälsofrämjandets skriftserie under titeln "Fluoridering — Du är försökskaninen".

Kommittén fastslår att resultaten av experimenten är dåligt redovisade. I de många exemplen som dras fram om njursjukdomar och förlamningar är det oftast tillfälligheter att misstankarna riktats till sjukdomsanledning av fluorid. Ofta har den sjuke visat förbättring när han eller hon fått rent dricksvatten.

När experiment med fluoridering planeras i ett flertal svenska städer är de amerikanska läkarnas upptäckter och larmrapport högaktuella. De flesta amerikanska sjukhus saknar instrument för att bestämma fluorhalten i kroppen, detta anses delvis vara orsaken till att upptäckterna om fluorideringen kommit alldeles försent. Förhållandet torde vara likadant i Sverige.

Den amerikanska effektiviteten sätter in för att göra rent hus med tveklaktiga experiment. Skall man samtidigt hos oss under skilda förändringar arrangera ett experiment — eller som det kallats: demonstration — som redan konstaterats misslyckat.

Bert Pränter

Den destruktiva och den konstruktiva människan

På gaveln av Apollons tempel i Delphi stod de berömda orden "känn dig själv". Av det stora templet finns nu bara några få stenar kvar. Människan har här förstört ett av sina egna mästerverk, en helgedom dit under århundraden sökande kom för att tillbedja solguden. Men var har människan inte förstört allt det stora och det vackra hennes förfäder byggt och dyrkat? Vartän vi kommer i antikens värld möts vi i dag bara av ruiner. Vi är redan glada när här och där en vacker pelare står kvar, talande om de forna templens storlek. Huru rika skulle vi i dag vara om inte allt detta stora och vackra förstörts. Vi häpnar på våra resor utomlands ofta vid anblicken av de tempelrester vi ännu får se och blir ofta så gripna att vi knappast kan skilja oss från all denna skönhet. Men hur skulle vi då reagera vid anblicken av dessa helgedomar om vi mötte dem så som de en gång rests! Det är inte omöjligt att vi skulle stå där som förstenade eller som buschnegrn vilken plötsligen ur sin negerkraal förts framför Cheopspyramiden eller Empire State Building. Men allt som blivit kvar — i Aten, Delphi, Olympia, Theben, Babylon, Persepolis eller Rom är några förvitrade ruiner.

Anblicken av all denna förstörelse gör detta sekels resenär ofta vemodig. "Hur är det möjligt?" frågar han sig. "Varför lever det i människan en sån förstörande kraft?" Ja, varför? En del påstår, att människan blev destruktiv vid det ögonblicket då hon åt av kunskapens träd och blev intellektuell. Det var det ögonblicket hon fördrevs ur paradiset. Och det var det ögonblicket hon förlorade sin själ. Kort därpå, berättar Bibeln, slog Kain sin broder Abel ihjäl — det första mordet blev så ett brodermord. En människa slog ihjäl en annan människa, sin bästa och mest älskade vän. Är det då att undra på, att människan förlorat vördnaden för livet, vördnaden för det heliga och torterade den högste som någonsin vandrat på denna jord, som kommit till oss för att visa vägen, försöka lyfta människan igen ur hennes djuriska tillstånd mot ett ädlare och högre liv?

De stora vägvisarna bland oss människor ha alltid ställt sig frågan hur de kunde bidra till en förvandling av människan, en förvandling från hennes destruktivt-djuraliska väsen till det hon skapats till — ett väsen som p.g.a. sitt förstånd och sin själ kunde vara i stånd att taga hand om denna vackra värld vi lever i, i stället för att bara pina sin nästa och förstöra såväl jorden vi bebor, dess växter och djur. Kastar vi en blick på kartan så ser vi i kontinenternas centrum överallt samma företeelse — väldiga öknar. Detta gäller den euroasiatiska kontinenten såväl som Afrika, Australien och — sedan trettioåret av detta sekel — även Amerika, där president Roosevelts N.R.A.-plan skövade de väldiga amerikanska skogarna, så att människan fick lämna sin hembygd och flytta till de stora städerna i väst och öst, som arbetslöst proletariet. Nu täcker, enligt amerikanska källor, sanden i högre eller mindre grad,

38 av de 48 delstaterna av USA. Här ser man hur människan på några få år kunnat förstöra en hel kontinent, såsom hon nu i icke mindre skala hjälper till att förvandla ännu större områden av Afrika till en väldig öken. På samma sätt som människan förstört sina stora kulturer, en efter den andra, och landet hon bor på, har hon dödat djuren på land och i hav i en omfattning, som under senaste halvsekllet överträffat allt hon utrotat sedan den dagen hon själv skapades på denna jord. Ett stort antal djurarter har under dessa senaste 50 år för alltid försvunnit från jordens yta och många flera arter ha decimerats till en grad, att zoologerna redan nu kan räkna ut dagen då de sista exemplaren även av dessa arter försvunnit. Därtill kommer skadorna vi, genom bruk av alla de moderna växtgifterna, tillfogar oss själva. Rachel Carsons i denna tidning många gånger behandlade bok "Tyst Vår" vittnar härom. Men när har människan någonsin brytt sig om varningar av dem som äger den större blicken, som överskådar människans situation? Och trots människans dövhets att lyssna till sina vägvisare och trots hennes blindhet att se vad som sker med hennes liv och livet omkring henne har i alla tider varnare dykt upp som försökt att ändra på den rådande situationen och människan själv. De flesta av dessa stora bland oss ha fått lida av sina medmänniskor eller av ett för oss människor ofta oförklarligt, grymt och oförtjänat öde. Jesus korsfästes av sina bröder, som han kommit för att välsigna. Som tack för sin stora kärlek slogs han på korset, fick sina lemmar genomborrade av den kalla metallen och fick, när han bad om vatten för att stilla sin törst ättika av människan. Han fick bära sitt kors till platsen där människan mördade den som kommit för att frälsa henne.

Lao Tse, den store kinesiske tänkaren och vise mannen, som försökt visa vägen för sitt folk, förföljdes från provins till provins och jagades ut i öknen av sin nästa och Sokrates, som ägnat sitt liv åt att uppfostra människan och att visa henne vägen, fick som tack för sin insats tömma giftbägaren i sin mörka fängelsehåla. Aknaton, den första människan som här på jorden vågat tala om tron på en Gud, brändes tillsammans med sin maka Nofretete och sina sju döttrar till döds i sitt palats i Tell-El-Amarna och Moses, som räddade sitt folk ur det egyptiska slaveriet och gav det en ny moralisk lag att leva efter, blev vid anblicken av de räddade, dansande omkring den gyllene kalven/dvs. tillbedjande den kalla material/ så förbittrad att han krossade sina i sten huggna moralbud mot klippan och vred sina händer i förtvivlan över sina bröders gudlösa orgie. Giordano Bruno, mannen som skänkt världen den heliocentriska världsbilden, visande att det fanns någonting större än denna vår lilla och hädiska jord, brändes under massans skrän ihjäl och Lionardo da Vinci, det mångsidigaste geniet vår jord upplevt, dog, långt borta från sitt älskade hemland, i exilen i Frankrike. Många av dem som vandrade i Jesu spår och spred hans höga ord från land till land kastades av sina medmänniskor som föda åt urskogens vilda bestar eller fick, fjärrtratte med järnkedjor och doppade i olja brinna till döds i caesarns lustgårdar, för några försvinnande minuter belysande de makthavandes festlighet.

Och ändå har i alla sekel nya män dykt upp ur människornas myller för att visa vägen åt sin nästa. De ha i de flesta fallen haft det svårt här på jorden, blivit skymfade och förföljda.

— Forts. på sid. 9

DJÄVULSDANSEN

- vår tids drama

AV GUNTHER SCHWAB

är en stark nutidsroman. För vår ungdom, som vill skapa sin ljusnande framtid, för den sökande och för den som ännu kan tro, kommer denna bok att betyda en glimt av ljus i vår tids andliga dimbildning — en klar vägvisare i den hektiska förvirringen och det krampartade självförhållandet. — Den är både en stoppsignal och ett löfte.

Sedan boken DJÄVULSDANSEN kom ut i bokhandeln har en hel del hänt; man börjar få upp ögonen för de destruktiva element vi är utsatta för. Ännu är det bara en del förgiftningar av mat, luft och vatten som kommit i blickfånget. De destruktiva krafterna har vaknat och ilat till kamp och försvar. Man försöker bortförklara och mildra, för att få behålla gifterna. — En sak som ingalunda räddar oss.

Boken är utgiven på ett flertal språk. I Tyskland är den såld i närmare 40.000 ex.

Kr. 26:50

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 — Stockholm Va

Örtagubbens spalt

LÄKANDE ÖRTER

Läkande örter är människans urmedicin. Redan tidigt lärde hon sig taga vara på växter, som erfarenheten visade vara nyttiga för hälsan. Så småningom lärde man sig odla både matnyttiga och läkande växter. Detta skedde i Kina, Ostindien och Egypten några årtusenden tidigare än i Europa. Till Nordeuropa kom kunskapen ytterligare några hundra år senare.

Den äldsta medicinska örtabok man känner är kinesernas Pentsao som dateras ca 4700 år tillbaka i tiden. Många egyptiska papyrer behandla läkewäxter, liksom även i de indiska vedaböckerna. Fenicierna spridde både de asiatiska och afrikanska kulturfolkens kunskap om kulturväxter. Därifrån erhöles även grekerna sin kunskap. Eftersom Grekland är den äldsta europeiska kulturstaten kom också det första skrivna verket om läkewäxter därifrån.

Hippokraterna, uppkallade efter den förnämste av dem, Hippokrates, utgävo tillsammans 72 böcker om läkewäxter. Med dem tog också den vetenskapliga medicinen i Europa sin början. Hippokrates hade till grundsats: "Naturen, icke läkaren, botar; läkarens konst är endast att söka avlägsna det som skadar — det övriga sköter naturen om". Ar 77 skrev Deoskurides, en grekisk läkare som rest vida sin berömda "Läkemedelslära". Den omfattade 5 band. Här beskriver han 600 läkewäxters utseende, verkan och användning. Hans auktoritet var så fast grundad, att ingen vågade sig på något nytt verk förrän på 1500-talet. Detta skrevs av romaren Pinius, samtidigt som Dioskurides skrev sin "Växthistoria". Deras verk omfattade beskrivningar på ca 1000 växter.

På 300-talet och längre fram följde med den allmänna samhällsupplösningen i Europa även en upplösning av medicinsk kultur. Vid den tiden började munkarna att odla växter för medicinskt bruk. Det var särskilt benediktinklostren, som genom sina stora anläggningar av läkewäxter bidrog till att åter popularisera läkewäxterna.

Man började så småningom att utgallra växter som erkändes som "officinella". Detta orsakades av, att antalet av läkewäxter som voro i bruk fram till 1800-talet hade ökat kraftigt. Man började efterpröva de gamla örtaböckernas uppgifter. Det blev nu bara något hundratal kvar, som voro erkända.

Nu började också kemien att blomstra. Det lyckades för kemisterna att ur växtdroger isolera de verksamma beståndsdelarna. Vid världskrigets utbrott hade Tyskland en väldig kemisk läkemedelsindustri, med export till alla världens länder. Denna upphörde naturligtvis under kriget och man måste söka nya vägar att få läkemedel. Lyckligtvis hade många äldre läkare goda kunskaper både betr. officinella och andra läkeörter som varit i bruk i äldre tider.

Här lämnas en förteckning å några örter. Av dessa kunna numera de flesta erhållas i form av extrakt. Detta innehåller alla växtens nyttiga beståndsdelar. I regel tar man 1—5 droppar i litet vatten. Man kan gärna ta det före måltid och blir då ett värdefullt tillskott till denna.

Som mina läsare bör veta vid det här laget, så finns det också en annan hälsoväg, väl beprövad, men kanske något svårare för den som

inte satt sig in i saken att ordinera åt sig själv. Det är den homeopatiska vägen. Även för den skall redogöras närmare i våra spalter. Om medlens användning skriver vi om på annat ställe i tidningen.

Arnica: Denna har en säregen förmåga att läka sår, fördela blodstockningar som uppkommit genom stötar och slag. Vid ledvrickningar har den en helande verkan. Vi ha skrivit utförligt om denna tidigare i SEKLET.

Björk: Det är saften av bladen som används. Verkar urindrivande, verksamt mot reumatism, utslag och mask.

Gurka: Ett bra medel vid katarrer i luftrör och lungor. Kan också provas mot kikhosta. Den är blodrenande och verkar slemlösande. Gurka är ett skönhetsmedel, värd att pröva då det verkar hudförnyande.

Hagtorn: Ansågs vara ett medel för behandling av högt blodtryck, åderförkalkning och hjärtsvaghet.

Hästhov: Någon har sagt, att denna ört borde kallas Hoshävan. Så bra är den. I ett tyskt arbete om läkeörter heter det att den "renar bröstet och lungorna och är ett utmärkt medel mot hosta, heshet och slembildning i dess begynnelsestadium". Tillsammans med groblad ett medel mot körtelansvällning.

Kamomill: Denna är ett invärtes läkemedel av högt värde, dess verkningar vidsträckta och mångfaldiga. Den är både svett drivande, väderdrivande och kramplösande.

Ljung: Under första världskriget fick den användning som sömnmedel för sjuka och sårade soldater. I en finsk örtabok heter det, att ljungblommor har en mild narkotisk verkan.

Mistel: I kelternas religiösa riter användes misteln. Den kom senare till användning inom folkmedicinen såsom kramplösande medel och vid åkomor förorsakade av högt blodtryck.

Pepparmynta: Befrämjar matsmältningen och är stärkande för magen. Dessutom välsmakande och lämplig att sätta smak på andra örtmedel.

Örtagubben återkommer i nästa nr av SEKLET.

Homeopatiskt husapotek

omfattar 22 olika medel i fl. om 10 och 20 ml. Beskrivning å medlens användning medföljer.

55:—

ÖRTAGUBBEN

Luntmakargatan 90 — Stockholm Va

Homeopatien

Kramper. Dessa kunna uppträda i många olika former. Ett slag av kramper, som uppträda i tidig ålder är *Danssjukan*. I svår form kallas den Veits dans. Danssjukan hos barn upphör i allmänhet vid 12—14 års ålder, även tidigare. Den kan oftast botas eller åtminstone mildras av hom. medicin, men är understundom mycket ihärdig. Det förnämsta medlet är här, särskilt i svåra former, liksom vid kramper i allmänhet *Cuprum*. Man må dock först försöka med *Bell.* eller *Puls.* Även *Zincum* är i detta fall indikerat. — Till ofta framträdande kramper hör också *Kärkramp*, företrädesvis i hjärtats kransartärer. I detta fall kan främst rekommenderas *Lachesis* (D30). Många ha genom detta medel sluppit det obehagliga Digitrinet, som ofta medför huvudvärk och andra obehag. — Uppträda kramper i Maggropen, Solflätans område, är det första medlet *Nux vom.* — För *Skrivkramp*, som var vanligare förr än nu, är främsta medlet *Lachesis*. — Vid äldre och svårare fall av kramper måste man hålla sig till högre potenser.

Galls frenologiska forskning

Den nyare tidens upptäckare av frenologien var, som man kan antaga vara allmänt känt, den österrikiske läkaren Gall. Denne hade redan tidigt iakttagit olikheter i människornas huvudformer. Men hade väl dessa olikheter någon betydelse? Voro de uttryck för olika själsanlag? Han började undersöka saken. Det blev ett långvarigt och hårt studium. För ändamålet uppsökte han grupper av människor och människor med viss psykisk läggning. Sådana kunde han finna i skolor, i fängelser, i sinnessjukhus. Han kallade också till sig grupper av arbetare av olika slag, trakterade dem med mat och sprit för att få dem talföra och meddelssamma. Sålunda fann han i en grupp två olika typer: somliga, som voro häftiga, mycket positiva, talade gärna om slagsmål o.s.v. Och så fann han andra, som voro mera försagda, tillbakadragna och timida. Sedan grupperade han dem i två avdelningar och undersökte huvudena, om han kunde finna något som åtskilde dem, något, som utmärkte den förra gruppen och som saknades hos den senare.

Han fann härvid, att hos den förra gruppen var övre delen av området bakom örat väl utvecklat, men svagt hos den andra. Därmed

hade han upptäckt ett hjärncentrum, som gav sig tillkänna genom den yttre utbildningen av huvudet. Denna plats eller "organ" gav han namnet "stridssinnet". Därmed var dock icke allt klarlagt och färdigt med den saken. Det kunde nämligen visa sig, att personer med detta organ starkt utbildat kunde vara mera fogliga och lugna än man kunde vänta och tvärtom. Hur skulle det kunna förklaras? Ja, utbildningen av andra delar av huvudet visade sig kunna förstärka eller försvaga "stridssinnet". Så t.ex. om partiet ovan örat var starkt utvecklat samt därjämte översta bakre delen av hjässan, så hade man typen för den oresonliga våldsmänniskan och hänsynslösa gapåren. Voro däremot dessa partier svaga, men ömhetsskänslan och finkänsligheten väl utbildade, så blev det en helt motsatt natur.

På liknande sätt gjorde Gall den ena upptäckten efter den andra. I min skrift "Människokunskap" har jag ingående behandlat dessa saker. Ytterligare har jag kompletterat dem i "Frenologisk Psykologi" (Båda böckerna på Litteraturförlaget).

V. Vallberg

Hört, sett och tänkt från Utsiktstornet

Men de ha ändå talat, ända till det bittra slutet sagt det en högre makt ålagt dem att säga. Och har, ofta i än så liten grad, bidragit till att förvandla människan. Utan dessa män skulle vårt liv kanske ha blivit ännu ödsligare, ännu mera destruktivt och mera animaliskt än det som redan är. Vad skulle vårt liv i dag vara utan Jesu ord, utan Sokrates, utan Kants moraliska imperativ eller utan den höga indiska tat twam asi-läran som lärt människan att älska sin nästa, älska djuren och växterna, allt som skapats på denna jord, som sig själv? Trots att alla dessa stora fått lida så oändligt under den tiden de funnits bland oss lever deras ord, deras anda vidare för alla tider, ty den som skickats till oss av en högre makt lever i all tid, då hans ord hör evigheten till.

Det impressionistiska måleriet upplöste färgerna: den moderna målaren bröt med de tidigare formerna och målade med punkter och med streck. Den atonala musiken bröt med harmonierna, som plötsligen kallades för gammalmodiga. Den moderna diktaren å sin sida bröt med rytms och versmåttens lagar och skrev nu konkret poesi, där blint sammansatta bokstavsföljder då och då tillfälligtvis skapade ett ord. Det enda ordet i hela samlingen var ofta bara ett ord som skit eller arsele. Då prisades det nyfödda geniet av de moderna kritikerna och avantgardisterna köpte upp lejonparten av upplagan. Är det att undra på att psykonanalysens fader, Sigmund Freud, kunde säga om det moderna måleriet att det var "en desexualiserad drift att leka med avföring"?

Den lettiske filosofen dr. Konstantin Raudive, präglade för den moderna människan ordet "kaosmänniska". Tyvärr har hans djuplodande verk "Der Chaosmensch und seine Überwindung" (kaosmänniskan och hennes övervinande) till dags dato inte blivit översatt till svenska, som så många andra vägvisande böcker. På kontinenten kallas Raudive för "giganten ur de djupa skogarna i nordost". Huru många är det som överhuvudtaget känner till hans namn i Sverige, trots att han under två decennier haft sin hemvist i Uppsala, där han skrev de flesta av sina böcker, allesamman präglade av en stor mänsklighet. Men vår tid är döv gentemot de stora andarna vi ha bland oss, såsom den även slår dövörat till allt som tidigare vägvisare förkunnat. Huru många är det i vårt land som känner till en Hermann Keyserlings sällsynta produktion eller en författare som Karlfried Dürckheim, två män som i sitt verk överbryggar kontinenter och omfattar såväl de kosmiska som de chthoniska makterna i vårt liv? Och huru många är det som befattar sig med en Poul Bjerres av kinesisk visdom formade människokunskap, en man vars "Död och Förintelse" i en annan tid skulle ha räknats till de stora mästerverken, men som nu dammar igen i våra antikvariat. Men trots alla vår tids sjukdomssymptom, trots denna sällsynta upplösning av alla former och alla värden, tidens nihilism, ateism och kaos börjar en ny dag skymta vid horisonten, en dag som kanske inte kommer att ge oss en ny renässans i medeltida begrepp, men en dag där den nästan av all denna smuts kvävida människan längtar efter frisk luft, en ny anda och nya, renare livsformer.

Frithjof Hallman

Det är intressant att se utvecklingarna hos språken. För två hundra år sen var franskan moderspråket. Under 1800-talet hade tyskan överhanden. Under detta århundrade är det engelskan. Vad kommer det att bli under nästa århundrade? Det vet vi inte. Men inte blir det "Esperanto".

Det är också intressant och även historiskt lärorikt att se hur språken växla både form och uttal. — I stavningen av det engelska språket t. ex. kan man se att det har som grundspråk haft ett språk med artikulerat uttal. Men den ständiga ström av fiskare, sjömän och soldatesker, av vilka ön översvämmades, hade till följd ett samljud av dessa typer, en utveckling, som fortsatt genom liknande samverkningar i det amerikanska språket, varav vi dagligen bespisas i vår radio och TV.

Örtagubben har avlockat en hel del örter deras läkande krafter. Han har skrivit ner sina iakttagelser i den här boken och har dessutom meddelat 16 sidor råd betr. läkande örter och homeopatiska medel vid olika fall av påkommen ohälsa.

7:50 + oms.

Boken finns hos bokhandlare, i Reformaffärer och, förstås, hos

LITTERATURFORLAGET

Luntmakargatan 90 —
Stockholm Va

Även språkens former undergå sina förändringar, till allt större enkelhet och därmed allt mindre uttrycksfullhet. Vi ha som ett sista prov därav borttagande av pluralis i verbet. Därigenom har språkets uttrycksmöjligheter på det området förminskats och vårt samband med föregående tidens litteratur väsentligen avbrutits. Det återstår nu bara att borttaga även tempus och modusformer ur verbet. Det går också an. Det förekommer i norrländsk dialekt. Man kan säga: "Ja' fisk i går, jag ska fisk, fisk du, å fisk ni". Jag minns hur jag mötte denna dialekt, då jag frågade en flicka, var hennes pappa var. — "Han ha' dræji å sta å fisk". Så ännu finns det möjligheter till förenklingar. — En språkman ansåg att vårt språk hade sitt uttrycksfullaste tillstånd på 13- och 1400-talen.

En av de viktigaste angelägenheter för folkens kulturbehov är den samfälliga revolutionen mot själarnas förtryck under radio och TV, inte bara mot en stor del av deras innehåll utan mot hela dessa institutioner med deras upplösande verkningar både på individen och samhälligheten, det enskilda intresset och tänkandet, familjen och hemmets fria verksamhet, skolans fostrande inflytande, detta allt annat uppslukande förytligande maskininstrument.

Hälsofrågan i sin helhet bör inte bortskymmas av intressen för specialområden. Det är tid på att vi fodra något annat än krav på alltjämt nya millioner för "forskning". Vi vilja se några verkliga resultat av frågan i dess helhet och vi vilja att dessa bli något annat än vaccinationer och deras sorgliga följder hos många enskilda individer och sannolikt för hela släktet i längden. Människoorganismen tål inte vilka manipulationer som helst med artfrämmande ämnen. Varför inte forskningar på dessa områden?

Genom undersökningar av THX:doktors preparat har man funnit samma slags bakterier, som åtföljt kovaccinet i hundra år och mera, nämligen staphylokoker, smutsbakterier och om vilka en vaccinationsfabrik i Amerika för några tiotals år sedan förklarade att man kan inte åstadkomma någon vaccin, som är fri däriifrån. — Nu ha vi fått veta hur farligt det varit med den "ofarliga" vaccinen, som ju också har i viss grad innehållit bovin äggvita samt mycket annat. Kanske det klarnar på injektionernas front?

Huru béklagansvärda måste inte jordbrukarna vara, som ännu vid detta århundrades början inte hade några besprutningsmedel, inga betningsmedel, inga biocider! Hur kunde de överhuvudtaget bedriva jordbruk? Hur kunde vårt sädesbehov fyllas? — Frågor, som vi lämna obesvarade, men som den, som läser detta, själv må söka att besvara. — Och så en närliggande fråga: Hur skall det gå med dem, som nu växa upp och som knappast kan få en enda oförfalskad föda? — Den ena frågan ger den andra: Hur länge skall det dröja innan folket självt framtvingar en snabb förändring i dessa avseenden? — Här behövdes en världsomfattande organisation.

Bortom mänsklig horisont

Författarinnan till den bok, som härmed anmäles är det kända mediet, fru Lilly Akerblom. En bok med präktigt papper, tydligt tryck och förnämligt utförande.

Vad är ett medium? Det är en person, som av naturen erhållit förmågan att vara en länk mellan det liv, som vi leva i det yttre sinnenas värld, och det liv, som vi leva fördolt i en för dessa sinnen oåtkomlig värld. Denna gåva kan taga sig olika uttryck hos olika medier; det ena äga gåvan av förutseende, Präcognition, en annan gåvan av tillbakaseende i tiden, Psykometri. Hos Lilly Akerblom förefinnes båda gåvorna, men förnämligast psykometrien. Dessa båda gåvor ligga på gränsen mellan de två tillvarelsesätten. Men fru Akerbloms gåva har ej stannat på gränserna. Den har även kommit i kontakt med dem, som bo på andra sidan av vår mänskliga horisont, i samband med personer, som övergått från detta tillstånd i en materiell kropp och blivit iklädda andekroppen i den andra tillvaron, blivit både "avklädda" och "iklädda", som Paulus uttrycker saken.

Författarinnan lämnar beskrivning på ett stort antal upplevelser, som hon gjort under en lång tids erfarenheter, långt mera spännande än några fantiserade historier i romaner, därför att här gäller det *verkligheter*. Verkligheter! När vi betona detta ord, då ha vi därmed angivet värdet av att sådana böcker som denna kunna utgivas samt betydelsen av att de bli spridda, lästa, kommenterade och diskuterade inom främst både vetenskapliga och kyrkliga kretsar. Ingen saklig prövning kan här undkomma *människoandens* och *människokroppens* endast tillfälliga samband under några år i tiden samt därefter kroppens upplösning i denna världen, andens fortvaro i en annan värld. Jesus har aldrig lärt kroppens uppståndelse utan endast andens uppståndelse och detta redan nu, redan i dag ur den andligen döda människans grav och därmed även ur den döda kroppens grav, när den tiden är inne: "Den, som tror på mig, han skall leva, om han än dör, och den, som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö."

Fru Akerblom såg ofta människors livsförhållanden i symboler. Där om berättar hon även vad hon såg, då jag lämnade henne ett papper med tvenne ord "Mina böcker", gömda så att hon ej såg dem. Av tre sådana, som gavs henne samtidigt från tre personer, tog hon ej miste. Hennes klärvoajans urskilde dem från varandra och tolkade vart och ett i underbara symboler och syner. Mina böcker gavs en uppgift, och jag själv avlägsnade mig som en ensam skidåkare över ett snöfjäll bort mot någon-ting, som syntes som en morgonrodnad över en ny värld. Ja, därom finns mer berättat i denna underbara bok.

V. Vallberg

Lilly Akerblom: BORTOM MÄNSKLIG
HORISONT, Stilförlaget. Kr. 18:—.
(Finns å Litteraturförlaget)

Luftangrepp på Hamburg

Hur den engelske reportern J. B. Hutton och hans fotograf Joachim Brandt 1932 i en vision upplevde det andra världskrigets flygangrepp på Hamburgs hamn.

År 1932 sändes den engelske journalisten J. B. Hutton tillsammans med en fotograf till Hamburg för att göra ett reportage om skeppsvarven där. De kom dit på eftermiddagen och först sent på kvällen var de klara att resa därifrån. Just då de i sin bil for ut genom varvets portar fick de höra dånet av tunga flygplan över sig. Hutton, som körde, stannade bilen vid trottoarkanten och båda såg ovillkorligt upp mot den mörka natthimlen. Just då överröstades dånet från varvsanläggningarna utav kanonaden från ett, tydligen rätt nära beläget luftvärnsartilleri, som plötsligt öppnade häftig eld. Den annars kolmörka natten upplystes nu av det grälla skenet från kanonernas mynningsflammar och de uppe i luften exploderande granaternas eldsolar. Allt var så nära och tydligt att fotografen automatiskt tog fram sin kamera och började filma skådespelet.

Dånet från de tunga flygplanen kom allt närmare men ännu kunde man inte se dem. Allt tydde dock på att det måste vara en hel eskader av tunga bomb- eller transportplan som var på inflygning.

— Det är naturligtvis en luftförsvarsövning, menade fotografen. Chefsredaktören kunde åtminstone ha nämnt om den för oss innan vi for hit.

— Han kanske inte visste om den, menade Hutton.

Knappt hade han yttrat detta innan ett genomträngande visslande ljud hördes och de båda kände nu fruktan och osäkerhet smyga sig över dem.

— Det låter som bomber, menade fotografen som tidigare arbetat med militära uppgifter.

Det var bomber! Häftiga explosioner dånade plötsligt runt omkring dem och hela varvsområdet lystes upp av deras eldsken.

— Detta kan inte vara någon övning, invände Hutton. Det ser ju ut som ett verkligt flygangrepp.

Men oväsendet omkring dem var så starkt att fotografen Brandt ej hörde vad Hutton sade. De befann sig nu i ett verkligt eldinferno. Överallt föll och exploderade bomber och luftvärnet hade intensifierat sin eld. Tydligen var det var-

vet som de nyss lämnat som var mål för anfallet. De såg redan hur flera byggnader hade störtat samman och hur andra stod i lågor. Allt var ett enda eldhav. Brandkårer och räddningstrupper skyndade till för att rädda vad räddas kunde.

Långsamt avtog dånet och eldgivningen och plötsligt blev det alldeles tyst. Man hörde bara brandmännens rop och de hjärtskärande skriken från instängda och brända människor.

— Vi vänder om, föreslog fotografen. Kanske kan vi vara till hjälp. Han stod fortfarande upprätt i bilen och filmade oavbrutet det bombade varvet och räddningsmanskapets försök att bli herre över elden.

— Hastigt vände vi och for tillbaka. Men trots att vi visade våra presskort fick vi ej komma in. Vi måste vända ty man hotade att skjuta oss om vi ej försvann. På vägen in mot staden diskuterade de detta plötsliga luftangrepp och undrade om ett krig hade brutit ut. Men detta verkade ju orimligt. De kunde inte få någon reda i allt detta de var vittne till.

Medan luftangreppet varade hade det varit kolsvart mörker omkring dem. Men nu visade sig staden och gatorna stråla i ljus och det lyste ur bostäder och affärer.

De vände sig än en gång om mot varvet, men till deras stora förvåning, strålade också detta i ljus och stod fullkomligt oskadat som då de varit där tidigare under dagen.

De for in till platsredaktionen och berättade sin upplevelse för nattredaktören men hans ansiktsuttryck visade dem klart att han ansåg dem antingen vara tokiga eller berusade. Han hade aldrig hört talas om ens en militär övning.

Då förklarade fotografen triumferande att fick han bara låna mörkrummet ett tag så skulle han snart visa svart på vitt på vad de sett. Men då han en stund senare kom igen var hans ansikte präglad av undran och förvåning ty filmen visade ingenting annat än skeppsvarvet och dess omgivningar i bästa ordning. Inte ett spår kunde ses av det de nyss upplevat.

— Ja, där har ni allt smält ihop en bra historia gubbar, sa' redaktören. Kan ni nu bara kopiera in lite bränder och bråte på era fina bilder så kan ni nog sälja den här rövarhistorien till någon blaska nånstans. Men lyd mitt råd och tig med detta när ni kommer till chefsredaktören i Berlin.

De lydde hans råd och berättade det bara för sina anförvanter och för ett medium som dock var säker på att de fått skåda in i framtiden.

Men 11 år därefter följde ett luftangrepp av det brittiska flyget på just det varv de besökt och de skildringar och de fotografier som den gången kom i pressen visade en exakt överensstämmelse med vad de båda männen såg den kvällen. De hade alltså fått vara med om en profetisk framtidsversion som sedan blev verklighet.

(Ur "Die andere Welt" 8/66)

Övers. O. A.

Livets uppror

Professor Günther Schwab, författaren till Djävulsdansen, höll vid Världsförbundets för livets skydd årskongress i Salzburg, en apell som väckt stort upprestande över hela världen. Vi återger nedan appellens huvudsakliga innehåll.

Människans förmåga att med ledning av tidigare erfarenheter planera för framtiden tycks idag alltmer avtrubbas. Istället för att böja sig för fakta hänger man sig, inte minst bl.a. s.k. experter inom teknik, fysik m.m. åt ett önsketänkande som ej har med faktiska förhållanden att göra. Man fantiserar om hur framtiden skall inrättas, om hur man skall skapa allt våldigare tekniska underverk som skall göra livet allt bekvämare och rikare men blundar för de verkliga stora problemen som måste lösas om det i framtiden överhuvudtaget skall finnas en mänsklighet.

Den enskilda egoismen firar idag triumfer men den maskeras bakom s.k. allmänna intressen, representerade av ekonomiska och industriella organisationer. Som bara ett par ex. kan nämnas den enorma vattenförstöring som förorsakas av s.k. olyckshändelser vid hanterandet av brännolja eller den radioaktiva nedsmittning som förorsakas av atomreaktorer och atomexperiment och som visar att (enligt officiell statistik) i sådana anläggningars närhet ligger antalet sjukdomsfall i blodcancer upp till 100%, dödsfall i blodcancer upp till 40 %, missbildning hos foster upp till 50 %, missfall upp till 63 % över det amerikanska medelvärdet för dessa anomalier. Man har inte löst problemet med tillvaratagandet av atomspill men bygger trots det ändå kärnkraftverk. Man använder giftiga besprutningsmedel mot skadedjur i allt större mängder trots att dessa skadedjur endast ökar i mängd och svårighetsgrad. För 50 år sedan räckte det t.ex. med en enda besprutning med tämligen oskyldig karbolineum i fruktodlingarna i Sydtyrolen. Nu måste man spruta mer än 25 gånger om året med allt starkare gifter och ändå uppträder vartannat år en ny parasit. Till sist måste fruktodlingarna som i Ferarra hugga ned miljoner fruktträd därför att de ekonomiskt ej orkar med de 30 besprutningar som fordras pr år. Trots detta fortsätter "experterna" att predika mer kemisk bekämpning. I Tyskland går potatisodlingen mot en kris sedan potatisålen visat sig tilltaga lavinartat och alltmer förstöra skörden (även i Sverige ö.a.). Den kemiska industrin predikar oupphörligt för oss att den kommer att rädda framtidens livsmedelsförsörjning! Ändå har oberoende vetenskapsmän klart visat att det just är den hämningslösa kemikaliserings som leder till världshunger.

Ändå förbigår jag i detta sammanhang föroreningen av luft och vatten, vattenslöseriet utplundringen av skogen, skolmedicinens irrvägar och dess följder för människan, den felaktiga näringen för människor och djur och följden av detta liksom de skadliga verkningarna av buller, jäkt, stillasittande, förstörd arbetsmoral, utrotande av bönderna o.s.v.

Vi känner idag till Livets eviga, ofrånkomliga lagar. Vi vet hur långt vi kommit bort från Livets sanna vägar. Om vi därför nu kan besluta oss för att anpassa oss till livslagarna, inordna oss på den plats i naturen som tillkommer människan, så kan förbannelsen som nu ligger över oss vika ifrån oss och vi kan återvända till Livet. Om vi däremot främhärdar i att som nu gå fel väg och sätta oss över naturens ordning så kommer naturen själv att tvinga oss till anpassning genom sjukdom, elände, hunger och degeneration.

Vi alla som samlats här, och med oss miljoner människor med insikt och ansvar i hela världen bekänner nu högtidligt och ofrånkomligt att vi vill följa Livets kallelse. Här gäller det inte en tillvaro som viljelösa, ansiktslösa, av en djuppsykologisk reklam styrda hjordvarelser, en samling konsumentboskap, utan det gäller ett liv i frihet och värdighet vilket dock som ofrånkomlig grund kräver tillgången till livselementen luft, vatten, jord och näring i ofördärvad form.

Världsförbundet för livets skydd, som 1960 bildades i Salzburg och som nu genom förbindelsen med Internationella Vitalforskarförbundet arbetar på bred internationell bas, ger här apell till uppror. Ett uppror för att rädda livet som helhet, rädda livsharmonien, rädda livets trygghet och skönhet åt den mänskliga tillvaron och åt framtiden, men också för att trygga en tillvaro i frihet, skönhet och värdighet åt alla våra medskapade varelser som lika väl som människan har rätt till ett sådant liv.

Det kan väcka förskräckande att mana till uppror, men här gäller det ej ett uppror mot stat och ordning utan ett andens uppror i Livets egen tjänst som framförallt måste tvinga oss själva och miljoner andra till en omvändelse till livet, till ansvar gentemot skapelsen och vördnad för de gudomliga lagarna.

Under medeltiden var bödeln oren, trots att han ju utförde sitt arbete på myndigheternas order. Men när idag den moderna människan som fysiker, kemist, tekniker, fabrikant eller affärsman på sin livsväg lämnar tusende av sjuka, stympade och döda efter sig, när han i skicklig utövning av sitt yrke sår ut sjukdom, lidande, degeneration och förtvivlan omkring sig, så är han trots detta ansedd som en ärbär människa som kanske t.o.m. förlänas höga titlar och utmärkelser.

Vi måste bli så modiga att vi offentligen kan utpeka var och en sådan person som en skadegörare. Var och en som genom sitt yrke skadar sina medmänniskor till kropp eller själ, eller förstör landskap, natur, växt- och djurvärld är en skadegörare ty de skador han åstadkommer hämnar naturen tusenfalt, även på kommande generationer. Vår biologiska revolution måste

därför skapa en ny värdeskala för samhället. De flesta av våra politiker torde vara kloka nog för att begripa nödvändigheten av en sådan revolution.

Det levandes uppror blir därför en verklig revolution. Den är ensartad därför att den ej rör partiintressen eller politiska eller religiösa system, ej vill skapa nya partier eller konfessioner utan för första gången i människans historia börjar här en revolutionär rörelse avteckna sig som ej hetsar människor mot varandra utan istället förenar alla mot ett mål: räddandet av Livets grundvalar och därmed både det egna livet och livet på jorden i sin helhet.

Vi kommer att förvånas över hur litet antalet livsfördärvare i verkligheten är och hur också på den oss motsatta sidan det finns många som blivit medvetna om vansinnet, det förvrängda och sjukliga i den moderna livsformen och hur de med ett alltmer växande obehag i sitt inre tvingas fullgöra sina yrkesförpliktelser därför att de för sitt uppehälle måste detta. Men de väntar kanske alla på en apell, på *vår* apell för att bevisa för världen att man kan tjäna livet också som tekniker, fysiker, kemist eller industriledare istället för att som nu, förstöra det.

Denna väldiga revolution som kommer att sammanföra alla kunniga och ansvarsmedvetna människor över hela världen, är redan i gång. Över hela världen arbetar sedan decennier en mängd större och mindre grupper i detta syfte. Det levandes revolution är omöjligt att slå ned eller uppehålla ty bakom den står det väldiga obesegrade Livet självt, Naturen med sin eviga gudomliga lagbundenhet och Skaparens vilja.

Också denna revolution har sina hjältar och martyrer, i oräkneligt antal. De är alla pionjärer för en sann, verklig utveckling. Vi måste nu skapa en massrörelse som följer dem, stöder dem, ty var och en av dem står i sanningens och frihetens tjänst. Ja, det är en väldig, genomgripande frihetskamp som förenar alla dessa män och kvinnor. Öppet eller fördolt, obetalda, obelönade, misskända, ofta förhånade och beljugna arbetar de för Livet självt, kämpar för mänskligheten och dess räddning undan profittens och reklamlognernas mördande omfamning. De är vår tids hjältar som man måste hålla vår ungdom framför ögonen som förebilder. Vi må erkänna astronauternas mod men då må vi också framhålla livsskyddets pionjärer som ej mindre modiga och giva dem den ära och det erkännande som de så rikligt förtjäna. Och vi må alla följa dem ty tiden är nu inne då varje självständigt tänkande, frihetsälskande och ansvarsmedveten människa slutgiltigt måste besluta sig för att hjälpa till i denna kamp för Livets skydd.

(Övers. O. A.)

Jordbruksförhållandena kulturens grundpelare

Vi har sett i det föregående hur det privatkapitalistiska samhället och dess funktioner förhållit sig till kolonisation. Vi kunde utvidga detta område till att skildra hur de europeiska stormakterna koloniserat i olika trakter av världen. Det är nog att göra en erinran där om. Sedan kolonialmakterna, speciellt den allomfattande av dem efter sin tid av överflöd och storhet sjunkit ned i vanmakt av orsaker, som vi här kunna gå förbi, ha småmakter, som aldrig utövat kolonialvälde fått träda emellan och försöka reparera vad de stora försummat eller förstört.

Det nyss sagda må vara sagt endast i förbigående. Vi skola söka en högre utsiktspunkt på det historiska utsiktstornet. Gå vi hela historien igenom, så finna vi som en undantagslös linie, att all kultur har som grundpelare här i världen *jordbruksförhållandena*. Och här kan utan några vidlyftiga utredningar hänvisas till ett faktum, att endast där ett självständigt jordbrukande stånd har funnits och bibehållits, endast där ha riken och kulturer kunnat bestå. Bortsett från alla andra bidragande orsaker, så har överallt, där kulturer och välden störtat, underminering skett av all samhällsordnings tvenne grundvalar; Livsmedelsförsörjningen genom en i sitt arbete och levnadsförhållanden fri jordbrukarklass samt moraliska och religiösa normer. Överallt, där dessa grunder brustit, där har hela byggnaden rasat. — Man må ej behöva erinra om mer än det gamla Rom såsom det typiska, alla andra spekulationer över "Roms Undergång" äro falska konstruktioner. Bondgårdarna sammanslogos till "latifundier", motsvarande Sovjets "kolkoser", Bönderna drevos till storstäderna eller sattes in i hären. Staten var den allsmäktige.

Jag har en skildring av uppkomsten, utvecklingen och undergången av en stat, "Honorio", av Taylor Caldwell i Amerika. Man läser och känner alltigenom U.S.A. När man kommer till slutet frågar författaren: "Vilken stat var detta?" Man väntar svaret U.S.A. Men svaret är — "Rom". Det Rom är det klassiska exemplet med föregångare i Assur, Babylon, Egypten. — I vår tid håller ett annat storvälde på med förberedelser till samma historiska exempel för både samtid och eftervärd. Vad samtiden beträffar, åtminstone vad det gäller vårt land, tycks inget förstånd av varken det som skett och det, som sker, förefinnas. Eljes borde det vara uppenbart för var och en, hur det knakar i det sovjetiska kolkossystemet och det är bara en tidsfråga, när det hela faller. Sovjet är byggt på falska grunder, ohållbara teoretiska spekulationer, *den marxistiska nationalekonomien*. Aldrig har ett falskare luftskott blivit uppbyggt inför folk, som blivit besvikna på de falska teorier, på vilka de konservativa och de liberala nationalekonomiska grunderna byggde. Alltså ha de alla varit falska? Ja, otvivelaktigt! Varför? De ha byggt på *själviskhetens grund*. Av det materialet ha alla deras statspelare liksom även subjektivitetens pelare varit byggda.

Alltså behövs sinnenas förnyelse, en förvandling ända in i grunden av det mänskliga tänkesättet, en livsförnyelse. Hur skall det kunna ske? Var och en må för sig söka både frågan "var" och frågan "vem" och frågan "hur". Skall svaret bli ett ohjälpligt pessimistiskt svar eller ett optimistiskt på falska grunder?

Vi ha i det föregående rört oss mycket kring skogsfrågan såsom en viktig faktor i vårt land och även sett varthän marxismens idé strävar även i vårt land såsom den nödvändiga och avgörande faktorn då det gäller socialisering, tillintetgörandet av det självständiga bondeståndet.

Vad vårt lands jordbruk och dess självförsörjning beträffar, så är väl dess öde redan skrivet i falska doktriner och okunnighetens förespeglningar om överkliga möjligheter, nämligen förespeglningar om import från andra länder, oavsett om vi ha råd därtill eller kunna bli gynnade därvid.

Och detta allt, då vi stå inför den stora alltomfattande hungersnöden!

"Ah! Efter oss — syndafloden!" — Alldeles fel! Syndafloden kommer redan under er egen livstid, om Ni ännu är i medelåldern!

V. V.

Kulturens förutsättning

(Den tyske diktaren Hermann Löns, även kallad Hedlandets diktare, skrev redan för 50 år sedan nedanstående, vilket visar hur de verkliga skalderna ofta också är siare som ser in i framtiden)

Man har berövat oss varje uns av aktning inför naturen och vi tillämpar nu endast ren rovdrift för att pressa ur den vad som kan tagas utan att tänka på att vi alla måste gå under i elände om vi fortsätter på denna väg.

Naturen är vår föryngringsbrunn; ingen hygien, ingen folkvälfärdsinrättning, kan ge oss vad naturen skänker oss. Förbrukar vi naturen så ödelägger vi vår egen kraft; förintar vi naturen så begå vi självmord.

Grunden för all kultur är bondekulturen. Bonden är den förste — och den siste. "Innan ni fanns, ni stadsbor, ni må vara rika eller fattiga, höga eller låga, fanns jag — bonden. Jag odlade jorden, jag sådde kornet, jag skapade åkerfälten som ni lever av. Er handel, ert hantverk, er industri, era affärer — allt bygger på mitt arbete. Det var jag som skapade rätt och lag, det var jag som avvärjde fiendens angrepp, det var jag som bar bördan under årtusenden. Jag är trädet, ni är bladen.

Jag är källan, ni är floden. Jag är elden, ni är skenet . . ."

Det är nödvändigt att vi överallt, där så kan ske, bevarar det ursprungliga landskapet för att i detta kunna återhämta kropp och själ så att vi ej går under i den oro, det jäkt med vilka denna tid hotar vår kropps och själs hälsa.

Endast den människa som sår och skördar på egen jord är fri. Även om torvan är än så liten: den människan är konung.

Vårt naturskyddsarbete får ej längre gå fram på det stilla långsamma sätt som det hittills gjort. Det kan ej utföras med glacéhandskar. Nej, nu måste knytnävarna till, nu behövs hårda ord och gärning utan hänsyn om vi skall uppnå något. Varje medel som strafflagen tillåter må vi använda för att skydda vår natur och därmed oss själva från undergång. Och om här en tjänsteman får kramtryckningar eller där en industri börjar darra då vi uppenbarar deras synder mot naturen som ett regelrätt mord på vårt land, så må vi förbli kall-sinniga inför dem, ty vårt mål är att rädda vår hembygd, vårt land från att förödas . . .

Varje folks kraft är beroende av dess bondebefolkning. Det är denna som bär hela folket, tillåter det att växa och utvidgas. Utan bonden förlorar varje folk på kort tid sin kraft och går under — alla rena handelsfolks öden bevisar detta.

Ur "Der stille Welt".

Livet går vidare . . .

Forts. fr. sid. 3

lätt tanken till att en ny kropp börjar bli till, då vi lämnar detta jordiska liv. Vi äro ju vana att se huru våra andar tar bonnig i ett litet knyte, som snart växer upp i ålder och någon gång i en smula visdom. Därför vill många troligen ha det till, att det skall vara likadant varhelst människoanden tar boning. Troligen har vi redan nu den kropp, osynlig för de flesta, vari vi kommer att "uppstå" då vi lämna jordelivet. Det kan vara så, att födseln här är den yttersta av en rad födslar. Här behöver vi en mor och en far. I nästa tillstånd äro våra kroppar redan färdiga. Vi äro redan nu inneslutna i dem. Därför blir "döden" ofta nog inte märkbar för oss genast, då den inträder.

Med detta har jag velat väcka till liv en del tankar som jag hoppas skall föra diskussionen om "vadan och varthän" ännu ett stycke framåt. Kanske kan det också bli en signal till att så småningom "andevärlden" blir avskaffad och ersatt med klarare definitioner. Det sätt att betrakta saken, som här kommit till uttryck, kan kanske ge vetenskapen något att ta på. Egentligen vetenskaperna, då jag är övertygad om att här kan alla fakulteter ha något att bidra med, då det gäller att spåra upp den hittills okända människan.

Säkert är det en förmåten förhoppning att någon stat skulle vilja bidra med medel till forskning, inte ens med det ringa belopp som en vätebomb kostar. Man kunde annars tycka, att den lilla summan kunde spenderas om man därigenom kunde få en aning om vart de tar vägen som blir ihjälbombade med de bomber som är avsedda att släppas ner över den arga fienden.

H. B.

Vårt skolväsende

Finns det väl i vårt samhällsliv något område, som under detta århundrade undergått så många omstöpningar och ständiga "reformer" som vårt skolväsende? Knappast. Det borde väl därigenom ha skett förbättringar ända bortåt ett idealiskt tillstånd? Ja, nog har det skett förbättringar. Det vore orätt att säga annat. Man kan ej längre finna sådana skollokaler, som jag under de fem år, då jag reste som kontraktsadjunkt i Södra Lappmarkerna och hade till uppgift att även se till skolorna: Ett par stöttor mellan golv och tak, detta för att inte taket skulle ramla ner, alla kartor och en del annan skolmaterial hade staplats upp i ett hörn, den enda plats, där de kunde vara trygga mot takdropp. Detta var skolan i en ganska stor by. Då kan man fråga hur det kunde vara i de mindre. — Vid kyrkstämman i en socken över skolräkenskaperna anmärkte jag, att kostnaderna för skolornas uppvärmning var nära dubbelt emot i en annan socken, där skollokalernas volym måste vara tre gånger så stor. Det förklarades därav, att lokalerna fordrade så mycket bränsle. "Ja, där ser ni vad det kostar att bygga dåliga skolhus." Men det fanns i själva verket endast 2 skolhus i hela socknen lika stor som halva Uppland. Lokalerna voro gamla

stugor, bagarstugor etc, oftast utan innanföns-ter och trossbotten. Kravet på skolgång kom hastigare än att tänkandet kunde följa med. Äldre lärarinnor hade haft 8 månaders utbildning från en bristfällig folkskola.

"Har vårt skolväsende varit så bristfälligt ända till början av detta århundrade?" hör jag någon säga. Men inte beror det väl i så hög grad på om det är fina och dyrbara skolhus? De anförda fallen voro ju exempel på hur det kunde vara i undantagsfall. Men i många till det yttre så torftiga skollokaler *uppföstrades* barnen, vilket nu är lärare så gott som förbjudet och som hemmen allt mindre fråga efter. Skall det vara förbättring? — "Det är väl den där katekesen, som du vill ha återinförd i skolorna?" — Katekesen var i vissa avseenden en otymplig bok, och de blindbockar, som sutto i toppen på vårt kyrko- och skolväsende under de första åren av detta århundrade och som inte förstodo att avkorta och förbättra katekesen, må vi minnas med sorg.

Trots alla brister så har dock katekesen gett vårt folk under gångna generationer en moralisk livsgrund, som hade en ofantlig bärkraft, där den kom till användning. Katekesen var en folkuppföstrare. Vem har vi fått som ersättare? Ingen. Nu är det t.o.m. förbjudet att i skolorna uppföstra barnen i kristen moral. Men vi ha ju kristendomsundervisningen kvar i skolorna! Men lärarna är så gott som för-

bjudna att tillämpa den. Är det möjligt? Har Ni inte läst i vissa tidningar, ja, Ni förstår vilka riktiga ramaskri av förmodanden att det finns lärare, som är så självständiga, att de meddela personlig moral enligt gudomlig auktoritet och kristen etik? Det skall ju strida mot "objektiv" undervisning i kristendom, vilket enligt läroböcker och tillämpning bör vara lärarens plikt! Men bleve jag lärare ännu en gång, så nog komme jag att ostentativt bryta mot sådana förbud. Kristendomen kan aldrig vara "objektiv", den är till hela sin natur personlig. Förbud för kristendomen kräver alltid martyrskap, och förbud att tillämpa kristen etik i skolan är detsamma som förbud för kristendomen.

Nu borde väl äntligen vårt skolväsende efter mer än 40 års omtumling från 1919 på organisationernas och pedagogikens rullande hav ha seglat in i den lugna hamnen? Nej, o nej! Tekniken, tekniken, matematiken! Och — sociologi (det måtte väl vara ett vackert ord)! Och — forskningen, forskningen! Glöm för all del inte bort forskningen! Speciellt psykologien, som ännu är bara i barndömet! Och så det psykiska trädgårdsmästeriet, uppbindningen av de spåda plantorna utefter samhällsdilettanternas spaljéer! Det är pedagogik. Men om man en dag skulle upptäcka, att man i den stormiga farten tappat bort en del livsviktigt gods? Och att man fått ombord en del besvärande annonspräl? Och så måste man vända om och uppsöka t.ex. förtroende för lärarens personliga duglighet och förstånd, lärjungarnas personlighetsvärde, ja, t.o.m. evighetsvärde! Komma underfund med vad en tysk filosof uttryckt, att "mycken räkning dödar intelligensen", han menar väl främst den personliga begåvningen, matematiken tillhör inte i väsentlig mån de första skolåren. O.s.v. Det finns återvändsgrän-der även på världshavet med dess många bankar och undervattenklippor. En lärare sade mig för många år sen: "Jag är glad att jag snart får sluta. Man har aldrig fått någon arbetsro för de ständiga ändringarna och nya påbuden."

V. V.

Sedan föregående skrevs ha vi fått vår efter 42 år färdigbildade, som man ju ansett "botten-skola" ersatt av "grundskolan". Så nu ha vi bara att vänta ett eller annat år, då reformeringen av denna påbörjas. Förmodligen på nytt en 40-årig reformationstid. När man själv gått igenom både folkskola, läroverk, varit folkskollärare och skolrådets ordf., så har man en del erfarenhet och, om man så må säga, sakkunskap.

V. V.

Några anmärkningar till Atlantissagan

Enligt Platon skulle det nu vara 11,500 år sedan Atlantis sjönk. Det har även antagits att denna katastrof försiggick i flera omgångar, vilket är mycket troligt. — Frågas: Kom Golfströmmen bättre i gång efter denna katastrof, så att därigenom klimatförändring skedde jämförelsevis snabbare än förut? Vid pass 3,000 år f. Kr. hade vi här i vårt land ett klimat motsvarande Mellaneuropas nu. C:a 500 år f.Kr. nedkyldes klimatet så hårt att befolkningen hos oss och i Finland antingen lyckades taga sig ned genom Ryssland till Ukraina eller också till större delen förgicks av köld. — Efter 4—500 år därefter skedde klimatförbättring och återinvandring av åtminstone en del av efterkomlingarna. Det är den invandringen, som skulle ha skett under anförande av den trollkunnige Oden.

Vi fortsätta emellertid med Atlantissagan. I den grekiska sagovärlden finna vi den store äventyraren, den övermänskliga sagohjälten *Herkules*. Bland andra storverk, övergående allt vad andra vågat, så gav han sig iväg genom det gatt, som nu kallas Gibraltarsund. Det visste man ju att därbortom var jordens slut, där stupade jordens utkant rätt ner i det outgrundliga. Men denne djärve skutskeppare kom åter, och bergen på ömse sidor av sundet kallas sedan dess för Herkules Stoder. Och denne förde med sig vittnesbörd om att han farit bortom det förmodade djupet, ty han hade med sig "de gyllene äpplena". Ja, Platon talar om att man hade guldäpplen, som blänkte i solen

där på Atlantis. Alltså skulle berättelsen om Herkules, om den är sann, gå tillbaka till bortåt 12,000 år eller mer kanske. — Men nu kommer en annan bild in i sammanhanget och det är att Aztekerna hade, då spanjorerna upptäckte deras land och rövade deras kultur och rikedommar *trädgårdar med guldäpplen* — alldeles som på Atlantis. Det fanns också något annat gemensamt, nämligen pyramider. Det fanns också i Egypten. Alltså få vi samband mellan dessa nämnde tre. Det var ju också en präst från Egypten, som visste att berätta om Atlantis. Men kan man tro att de enskilda uppgifterna hade något underlag av verklighet? Människorna på den tiden hade inga vidlyftiga kunskaper, men vad de kunde, det kunde de i detaljer och repeterade det många gånger. Därför kunde den danske ingenjören också uppvisa måttens sannolikhet och dessa såsom bestyrkande sagans åtminstone historiska verklighet.

Vad katastrofen utanför Schlesvigs kust beträffar, så kan denna inte ha något samband med Atlantissagan, utan den har inträffat långt senare. Egendomligt nog tycks inte denna katastrof ha efterlämnat några säkra minnen och berättelser.

Underligt är att ingen sökt att med gyroskopet gå ned och undersöka och fotografera den trakt, där Atlantis tydligen har legat en gång. Till långt större djup har man gått ner.

V. Vallberg

SEKLET årg. 1954—1966

Det blir en stimulerande läsning att läsa igenom dessa årgångar där **Viktor Vallberg** varit en så flitig medarbetare. De bjuder en ytterst intressant läsning i skilda ämnen, skrivena av personer med mycken kunskap och stor begåvning.

Pris för alla årg. tillsammans 15:50 + oms.

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 — Stockholm Va

Ett liv i skönhet

(Ur ett upprop av president Lyndon B. Johnson till kongressen i USA i maj 1965)

Under århundraden har det amerikanska folket hämtat styrka och begeistring ur sitt lands skönhet. Om en generation skulle försumma att bevara detta arv och ge det vidare till sina efterkommande skulle den visa nonchalans och likgiltighet gentemot historiens dom.

Och dock, vår tids stormande förändringar hotar nu att på några årtionden förinta eller förminska vad som under generationerna igenom hittills vårdats och skyddats. En växande befolkning utrotar naturlandskapet emedan den själv vill ha livsrum och belastar på detta sätt allt mer vad som ännu finns kvar av redan överansträngda rekreati- och fritidsområden.

Emedan vi går mot allt större och flera städer har redan många amerikaner förlorat sin rätt till att leva i en människovärdig omgivning. Allt fler människor tränger sig samman i städerna och isoleras därmed från naturen. Städerna själva breder alltmer ut sig i landskapet och förstör ständigt allt mera av vattendrag, skog och gröna ängar. En modern motorväg förintar utefter varje kilometer ett landskapsområde av 14 hektar. De människor som nu ger sig ut för att återhämta sig i naturen upptäcker att denna natur alltmer avlägsnar sig från dem.

Den moderna tekniken som berikat vårt liv på så många sätt, visar oss också sin skuggsida. Världen hotas av en hämningslös förbrukning av viktiga ting och därmed hotas också vår glädje och vår hälsa. Luften som vi andas, vattnet, marken och de vilda djuren hotas att helt förstöras av gifter och kemikalier, dessa tekniken och industrins biprodukter. Skrotade bilar förfular landskapet. Den mänsklighet som nu njuter av teknikens välsignelser måste också lära sig att ta ansvaret för dess avgärdar.

För att bli herre över allt detta nya som hotar oss måste vi börja tillämpa ett nytt slags naturskydd. Det räcker inte med att skydda vad vi ännu har av natur för fortsatt förintelse utan vi måste på nytt bygga upp vad som redan har förstörts, vi måste återställa skönheten också hos våra städer. Vårt naturskydd får inte längre bara på hävdvunnen manér försvara det som ännu är kvar utan måste återskapa det landskap som förintas. Därför räcker det inte längre med att bara ägna sig åt naturen utan att se den och människan som ett helt. Det räcker inte längre att vi bara tänker på att folk skall ha det bra, vi måste också bekymra oss om det mänskliga livets värdighet. Naturskyddet skall hjälpa människan att leva i kontakt med skönheten. Men inte en skönhet som bara är tillgänglig under weekenden utan som är en del av vårt dagliga liv. Det skall inte få vara så som nu att bara ett fåtal, som kan resa långt utanför städerna skall kunna få tillgång till naturens skönhet utan alla, rika och fattiga, vita och färgade, stadsbo och bonde skall ha denna möjlighet.

Man kan inte mäta eller lätt beräkna skönhetens värde. Den finns inte med i nationalbudgeten, står inte på lönetabellen eller i dragningslistan. Sådant som skönhet är inget självändamål utan en väg till tillfredsställelse, välbefinnande och ett värdefullt liv. Vi får alltså ej tveka att satsa på en sådan ny utveckling

endast därför att statistikerna ej kan beräkna det skönas värde i pengar, det är ändå en av de viktigaste posterna i vår nationalinkomst.

Ett vet vi; och det exakt: Förening med naturen och dess skönhet kan lyfta en mänskliga, stimulera hennes fantasi och själsliga krafter. En ful omgivning däremot kan dra ned en människa som tvingas leva i den. Om vårt Amerika är skönt och tilldragande för den amerikanske medborgaren så höjer detta hans livsglädje — är det fult så förnedras hans tillvaro.

Ur "Der stille Weg" 5—6/66

Var det en vålnad eller en eterbild?

Det följande är en berättelse från en fransk byskollärare till en fransk vetenskapsman. "En kvinna Anne Maurette, gick en morgon till skogen för att hämta ved. Då hon gick förbi kyrkoherdens trädgård, såg hon en präst med mässboken i handen gå fram och tillbaka i en av alléerna. Hon ämnade just tilltala honom med ett: "God morgon, herr kyrkoherde, Ni är tidigt uppe," då prästen vände om, fortfarande läsande i sin mässbok. Kvinnan, som ej ville avbryta kyrkoherden i hans böner, fortsatte sin väg utan tanke på, att hon haft att göra med en gengångare. Då hon återvände från skogen med sin vedbörda, mötte hon kyrkoherden i S. utanför kyrkan: "Ni var tidigt uppe i morse, herr kyrkoherde", sade hon. "Jag trodde, att Ni ämnade resa bort, eftersom Ni förrättade edra böner i trädgården, då jag gick förbi." — "Nej, min fru," svarade kyrkoherden, "det var inte länge sedan jag lämnade sängen. Jag har nyss slutat den heliga mässan." — "Men", återtog kvinnan liksom gripen av förskräckelse, "vad var det för en präst, som tidigt på morgonen gick och läste sina böner i eder trädgård och som genast vände sig om, då jag hälsade god morgon? Jag trodde att det var Ni själv, herr kyrkoherde. Min Gud! Min Gud! Jag skulle inte för allt i världen vilja ha denna morgon tillbaka."

Inför denna berättelse uppstår två frågor: Var det den för någon tid sedan døde kyrkoherden, som "gick igen"? Eller var det en bild i etern som fanns kvar och återspeglade sig liksom en film för kvinnans syn? — För det förra antagandet synes det förhållandet tala, att han vände om, när hon hälsade, men detta kunde vara en tillfällighet. Det nämnes inte ens att han såg på henne. Den andra möjligheten är den sannolika. Den förra kyrkoherden brukade antagligen gå på detta sätt och läsa i trädgården. Men varför blev just en sådan händelse så starkt inpräglad i eterfluiditet, att den kvarstod. Det brukar vara av särskilda orsaker, som detta sker, nämligen under ovanligt starka sinnesrörelser och upprörda förhållanden. I detta fall få vi förutsätta, att det var i synnerligt samlad koncentration, som kyrkoherden någon morgon läst i sin mässbok. Det finns åtskilliga "spökhistorier", som kunna förklaras på detta sätt. — Ett sådant fall undersöktes av Geijer och är säkert konstaterat och förklarat. En gammal man, känd för sin penningkärlek, hade dött och syntes sedan av var och en, som legat i rummet, hur han uppehöll sig vid en möbel, i vilken han hade sina kära

pengar förvarade. Men han hade någon gång förlorat någon större revers. I förtvivlan däröver hängde han sig i spjellsnöret. Hela proceduren härvid upprepades som en film i etern.

Viktor Vallberg

Vallbergs produktion omfattade över sextioalet skrifter. Här en förteckning och prisuppgift å dem som finns kvar nu:

MÄNNISKOKUNNSKAP, del 1 o. 2

17:—

Andra delen finns inb. å 11:—

Detta är ett standardverk som kyrkoherde Granberg kallade "ett helt universitet".

MATERIALISMENS ÖVERVINNANDE

1:50

DEN OKÄNDA MÄNNISKAN 3:—

KRISTENDOMENS FORNTID —

NUTID — FRAMTID 1:50

TANDRÖTAN (om dess orsaker) 1:—

SYNER — UPPENBARELSER —

FÖRUTSÄGELSER — PROFETIOR 7:—

AFTONRODNAD OCH MORGONBRAND 6:50

Kyrkoherden satte själv stort värde på denna bok, som kommer med tankar och uppslag som alltför litet beaktats både i kristen debatt och inom filosofien.

LAPPMARKENS SJÄL inb. 12:50

HEDENII EVANGELIUM 1:50

DEN KÄRA OKUNNIGHETEN 4:—

DET NYA TESTAMENTETS SANNING... 4:—

RAPSODI KRING ANIARA (stensil) 12:—

VACCINATIONENS VÅSEN —:75

JORDBRUKETS FÖRNYELSE —:75

FRISK — STARK — SLANK 2:—

DEN ETERISKA STRÄLNINGEN 3:—

INTELLIGENSMÄTNINGAR OCH TIDSPEJLINGAR 4:50

De två sista skrifterna avhandla pendel och slagruta.

PENDLAR AV MÄSSING 5:—

ASTROLOGISK KARAKTÄRS-TOLKNING 3:50

OBS: Oms. tillkommer alltid å böcker

LITTERATURFÖRLAGET

Luntmakargatan 90 — Stockholm Va

VAD ALLA SÖKER

ANDLIG TERAPI

AV

DOKTOR REBECCA BEARD

nu 2:a upplagan

En bok för alla kristna sanningssökare, som vill lära känna grundvalarna till **healing** — andlig läkekonst.

"Detta är en av de mest betydelsefulla böcker som någonsin skrivits om andligt helande."

Biskopen av Croydon.

Kr. 12.50

**Säg mig när du är född
så skall jag säga dig vem du är**

ASTROLOGISK KARAKTÄRSTOLKNING

av LEONIDAS

Sign. ger en intressant framställning av karaktär och kynne hos människor födda under olika zodiaktecken.

Kr. 3:75

NILS SIMONSSON

ORD OM LYCKA

och andra citat

Förf. har tidigare utgivit citatsamlingar vilka, liksom denna skrift, mottagits med stor välvilja av pressen. Om denna samling säger **Poul Bjerre**: "En utmärkt presentbok. Den som får den blir glad. Att följa den kan bringa lycka".

Kr. 3:75

En själs vandring från

URKÄLLAN

"Williams" nedtecknade skrifter är budskap från en värld, vilken givit människan otaliga bevis för att väcka henne till insikt om den tillvaro vari hon omedelbart inträder då hon lämnar den fysiska tillvaron.

(Duplicerad) kr. 7:—

Av samme pseudonym är under utgivning:

Några ord från ovan

Kr. 7:—

En frigjords själs vandringsarbete

Kr. 7:—

HOMEOPATISKA

SJÄLVLÄKAREN

av KLARA FRANSEN

Klara Fransen var på sin tid en mycket känd och omtalad homeopat. I denna bok ger hon en god inblick i homeopatiens grundläggande livsåskådning. En avdelning är ägnad åt ett flertal homeopatiska läkemedel och deras verkningsområden, en annan sjukdomar, deras orsaker och behandling. Förord av prof. Carl Sundberg och leg. läk. Inez Laurell. Innehåller 224 sid.

Kr. 10:—

Bushido

Japanernas system

Sedan denna bok utkom första gången har den gått ut i många upplagor. Den är en bok för alla som vill något i livet. Bushido är en japansk yoga omsatt i västerländsk miljö. I Amerika tog den sig på sin tid uttryck i Nyttänkarrörelsen.

Bushido ger alla något väsentligt.

Kr. 4:50

K. E. A. FEJERSTAM

NATURLIG BARNBEGRÄNSNING

I tidskriften HÄLSA nr 10 skriver dr **Signe Danielsson** under rubr. "Ett giftfritt alternativ till P-piller" bl. a. följande:

"Jag har länge frågat mig, varför det på ansvarigt håll inte sägs ett enda ord om naturlig barnbegränsning som ett alternativ till preventivtablettorna. Det råder bland allmänheten stor okunnighet om att en kvinna med någotsånär regelbunden menstruation är fruktsam endast 1 vecka av 4, och att en periodisk avhållsamhet denna vecka gör preventivtablettorna överflödiga. Det finns kortfattad och lättförståelig litteratur på området för den, som utan sjukdomstillstånd vill planera sitt äktenskap med avseende på barnen.

En sådan bok, som jag anser mig kunna rekommendera är **Naturlig barnreglering** av **K. E. A. Fejerstam** som fås på LITTERATURFÖRLAGET.

Kr. 4:—

LILLY AKERBLOM

BORTOM MÄNSKLIG HORISONT

Lilly Akerblom var ett framstående medium, mest för psykometri. Hon berättar i boken om sina erfarenheten på detta område och säger att naturen verkar vara utrustad med något slags minne. Många bevis anförs härpå. Psykometri är förmågan att vid beröring av ett föremål komma i förbindelse med något av dess historia, med personer och händelser som haft samband därmed.

Lilly Akerblom berättar också om mycket intressanta kontakter hon haft med personer som lämnat jordelivet.

På 180 sidor, stort format, ger förf. en intressant inblick i detta studieområde, som är oerhört fascinerande.

Kr. 18:—

Ett av de mest fascinerande medier
som verkat i vår tid var

INDRIDI INDRIDASSON

Om alla fenomen som kom genom detta medium har professorn vid Islands universitet **Haraldur Nielsson** i sin bok

KYRKAN OCH DEN PSYKISKA
FORSKNINGEN

Kr. 4:50

EPOK

av GUNNAR DALNÄS

Boken har fyra kapitelrubriker: Med kurs på — En läkares bekännelse — Eremiten vid havet — Den vises världsbild. Utan att vilja undanskymma det övriga innehållet må "En läkares bekännelse" dra uppmärksamheten till sig.

Läs och känn rytmen! Efter en stund måste Du bli intresserad. Kanske läser Du prologen till en ny epok.

Kr. 8:50

Varuskatt tillkommer å böcker

SEKLET

Redaktör och ansvarig utgivare: HARRY BLOM

Redaktion och Expedition:

Luntmakargatan 90 — Stockholm Va

Tel.: 08/31 04 63 — 32 26 60

Utkommer med 4 nr 1967

Pren.avgift 8:50

Postgiro: 5 29 99

Bankgiro: 56 — 5472

Strängnäs Tryckeri AB, Strängnäs 1967

Herr C. O. Holmquist

Svartingstorp

Läckeby

~~Kalmar~~

PIGG PÅ POLLEN

— Heej! Va du ser pigg ut. Du, som för några dagar sedan verkade så vissen.

— Jo, ser du, jag hörde talas om någon örtabod på Luntmakargatan. Där skulle det finnas något som kallades för **Örtagubbens Pollen med Regisan**. Jag stack in då jag ramla förbi och köpte en burk. Den gjorde verkligen nytta.

Det är ju klart att detta skulle göra nytta. Enbart Regisan har ju sin goda verkan, då det ju innehåller medicinaljäst, som är rikt på B-vitamin, dessutom förstärkt med hela dagsbehovet av E-vitamin. Fria aminosyror ingår och andra värdefulla beståndsdelar.

ÖRTAGUBBENS POLLEN ger LIVSLUST OCH ENERGI ÖKAR MOTSTANDSKRAFTEN

pr brk 150 tabl. 8:70
pr brk 500 tabl. 26:35
pr brk 1000 tabl. 48:50

LINELLA

Alltsedan ÖRTAGUBBEN förde detta medel in i sin kundkrets har det fått ökat antal köpare.

LINELLA är en ren produkt från växtriket utan tillsats av kemiska medel.

Innehåller linfrö, örter och grönsaker.

LINELLA ÄR ICKE VANEILDANDE

Ask om 75 tabl. 4:20

„ „ 150 „ 7:35

„ „ 300 „ 12:40

VITLÖKSKAPSLAR

Vitlök är den starkast helande vegetabil som finns. Intet ämne rengör och desinficerar så som vitlök tänderna och munhålan, halsens och bronkernas slehinor, motverkar jäsning i mage och tarm, fördriver inälvsmaskar och andra parasiter, desinficerar urinen, botar utslag och exem, motverkar åderförkalkning och högt blodtryck och stimulerar alla körtlar till verksamhet. (ur Örtagubbens 25 underbara läkeörter).

Vitlökskapslar:

25 st 1:85

50 „ 3:65

100 „ 7:—

200 „ 12:40

LITTERATURFÖRLAGET och ÖRTAGUBBEN har samma adress:

Luntmakargatan 90 — Stockholm Va

Bankgiro: 56—5472

Postgiro: Litteraturförlaget och

Seklet 5 29 99

Örtagubben: 5 83 44

Telefoner: 08/31 04 63 — 32 26 60

Order över 50 kr exp. portofritt. Om varorna måste sändas som "bräckligt" o. dyl. uttages den extra avgiften härför.

ÖRTEXTRAKTER

ÖRTAGUBBEN är nu i tillfälle erbjuda sina kunder extrakter å örter. Dessa innehålla örtens alla verksamma beståndsdelar och äro så starkt koncentrerade, att endast några droppar är tillräckligt att ta varje gång. Det är bekvämare att ta detta extrakt än att bereda té av örter och flaskan, försedd med droppropp, är lätt att föra med sig i fickan eller i handväskan.

Här nedan pris och förteckning å de extrakter som jag hittills lyckats få fram:

Björk	3:85	Maskros	3:85
Blodrot	7:90	Melissa	4:65
Brännässla	3:85	Mistel	4:65
Gurka	4:65	Myrra	7:90
Hagtorn	4:65	Pepparmynta	4:65
Hamamelis	3:85	Persilja	4:65
Humle	4:65	Ratania	3:85
Hästhov	3:85	Rosmarin	4:65
Johannesört	7:80	Rättika	7:80
Kamomilla	7:90	Valleriana	7:90
Kastanj	3:85	Akerfräken	3:85
Ljung	4:65		

VETEGRODDOLJA

Vetegroddoljan har på få år blivit välkänd, huvudsakligen på grund av dess rikedom på E-vitamin. Vi känner inte till något naturligt näringsmedel som i E-vitaminhalt ens kommer i närheten av denna olja.

Det lär behövas mängder vete för att få blott en enda liter av denna dyrbara olja. Därav kan man förstå vilken koncentration av verksamma beståndsdelar som finns i vetegroddoljan.

En matsked vetegroddolja dagligen är i regel den lämpligaste mängden att ta in. Man bör intaga oljan som den är eller också som salladsås eller blandad med grönsaker. ÖRTAGUBBENS VETEGRODDOLJA innehåller dessutom något Lecithin och Pektin, vilket bl. a. ökar hållbarheten. Och ändå är den prisbillig:

Fl. 150 ml. 11:50

Fl. 300 ml. 20:35